GEORGE VASII

POVESTEA JOCULUI CERESC

SAU

INCHIPUIREA ZIDIRII NOULUI IERUSALIM

POVESTILE

M-am nascut intr-un orasel langa malul marii. Parintii mei au dorit sa aibe un copil…n-a fost o intamplare. Au dorit sa aibe un copil, pentru ca s-au luat din dragoste care a pornit chiar din prima clipa cand s-au vazut. Poate a fost o intamplare, dar ma gandesc mai ales la mama, care pe langa ca era frumoasa, avea si un deosebit simt de a deosebi oamenii, iar tata era un om deosebit, sincer, senin si mai ales foarte prietenos.

Iubea copiii si avea darul de a le castiga atentia si simpatia. Stia sa le faca jucarii, le desena tot felul de bazaconii, se facea ca inghite foarfeci si cutite, ca le scotea apoi intregi si ne atinse, scornea tot felul de povesti si intamplari de ramaneau copiii pironiti locului ascultand. Asteptam cu nerabdare seara cand venea tata de la lucru, pentru ca dupa ce manca, se aseza ostenit pe pat si continua povestea inceputa cu multe, multe seri inainte. Povestile pe care mi le spunea tata nu au avut niciodata un sfarsit. Cand incepea sa povesteasca ma intreba: “unde am ramas seara trecuta?”; eu ii adudeam aminte iar el relua povestea si o ducea mai departe si eu ascultam, ascultam asteptand mereu deznodamantul…

Povestirile au fost pentru mine adevarata hrana a copilariei pentru ca ma purtau intr-o lume cu totul deosebita. O lume care era pe placul meu, pe care o intelegeam parca…tata, scornea tot felul de eroi care aveau tot felul de arme, care mai de care mai nastrusnice si cu cele mai miraculoase insusiri. Eroii se infrateau in luptele lor, cu apele, cu muntii si cu stelele, animalele deveneau cuvantatoare iar dobitoacele de care se foloseau capatau insusiri de fiinte vii.

Ma culcam seara mereu cu gandul la cele ce ascultam si adormeam intr-un tarziu cu convingerea ca lumea de care vorbea tata era cea adevarata.

CANDELA

Si mama imi spunea povesti, dar nu erau asa de interesante ca a lui tata.

Mama imi povestea despre un copil sfant pe nume Iisus, care se nascuse candva intr-o iesle saracacioasa, care avea Tata dar care era in cer si se numea Dumnezeu. Dumnezeu era un batran cu barba alba care pedepsea pe copiii rai si mai imi povestea de un sfant Nicolae care mai avea si chip de bat sau nuia. Sfantul Nicolae era bun ca-mi aducea jucarii dar si mai bun era Mos Craciun care imi aducea tot ce-mi doream.

Cand privesc spre cele mai departate amintiri ale copilariei, chipul mamei este legat de niste ideletniciri pe care nu le puteam intelege.

Intelegeam rostul gatitului, al spalatului, al scuturatului prin casa, intelegeam spartul lemnelor si aprinderea focului, intelegeam oarecum de ce sapa gradina si uda florile, de ce chema saracii in casa si le punea sa manance fara stirea

tatii…nu intelegeam insa deloc, de ce avea atata grija de acel obiect din dreapta icoanelor care ii zicea candela si de ce tinea atat de mult ca acea candela sa fie mereu aprinsa.

Nu intelegeam de ce ma oprea duminica de la joaca si ma ducea la biserica unde trebuia sa stau toata slujba si pe deasupra sa mai spun si “crezul” in genunchi si-apoi sa ma duc acolo unde era popa si sa-i sarut mana. Slujba ma plicitsea si tot timpul ma framantam cu gandul la ceilalti copii care in timpul acesta se jucau in voie. Nu intelegeam de ce se duceau la biserica si mai ales de ce trebuia sa merg si eu. Din toate ce auzeam si vedeam acolo nu era nimic, absolut nimic care sa-mi starneasca interesul. Ba nu, era totusi ceva: erau clopotele!

CLOPOTELE

Ascultam cum bat; imi impuneau doar ele unrespect inexplicabil. Sunau atat de frumos, ma impresionau atat de mult inat oriunde ma aflam, orice faceam, lasam totul ca sa le ascult…Mai intai se auzea un singur clopot cu sunte grav si trist; apoi rasuna altul mai senin mai clad, dupa care izbucnea un noian de sunete, o adevarata muzica ce se ridica din vazduhuri sau venea din vazduhuri sa vesteasca ceva ce pornea din inaltul turlelor si se ridica spre albastrul cerului.

JUCARIILE

Imi placea teribil sa ma joc. Tata imi aducea tot felul de jucarii care mai de care nastrusnice, si-mi amintesc cum toate aceste jucarii starneau in mine o extraordinara curiozitate de a sti cum sunt pe dinauntru, sa vad ce le face sa se miste. Ma jucam o zi, doua apoi incepeam sa le desfac. Le scoteam capacul si-apoi neintelegand rostul acelor mecanisme, cautam sa le desfac piesa cu piesa sperand ca voi gasi secretul miscarii lor. Tata se amuza grozav vazand ce mai ramane din jucarii dar mama ma certa. Ce-i drept eu le desfaceam cu gandul de a le reface, dar majoritatea erau cu neputinta de refacut. Am demontat in continuare, incurajat de indulgenta lui tata, zeci si chiar sute de jucarii. Nu pot spune ca am fost rasfatat de parintii mei. Nu! Faceam multe nazbatii fara sa vreau si-i suparam. Faptul ca-i vedeam suparati pe mine era cel mai grav lucru si asta ma facea ca sa evit acele lucruri care ii facea sa ridice tonul. Poate daca ar fi stiut cat de mult suferеam cand vedeam ca ceva ii supara, poate ca tata ar fi renuntat sa ridice tonul care pur si simplu ma facea sa tremur. Nu am fost rasfatat. Dimpotriva! Primii ani ai copilariei au fost umbriti de teama ei. Nu le-am spus-o niciodata pentru ca mai tarziu, cand eram prin liceu, au renuntat la ridicarea tonului.

Ce-a fost insa important ama vut: povesti si jucarii. Mai ales jucariile. Pentru ca nimic nu este mai important – acum cand ma gandesc la acei ani – decat faptul ca m-au lasat sa-mi desfac jucariile, ca pana la urma si mama se obisnuise si venea de strangea cu forasul in urma mea, suruburile, rotitele si celelalte piese care mai ramaneau din bietele motociclete, masini si tancuri si cate altele.

Desigur secretul era faptul ca tata avea un magazin in care avea si un raion de jucarii, astfel incat, tentatia pentru mine era mare, iar tata, in marea dragoste cu care ma inconjura, nu ma oprea niciodata sa iau jucaria care ma atragea.

Da, pe masura ce desfaceam, am inceput sa constat ca mai toate au aceleasi piese: suruburi cu piulite, arcuri si cateva rotise zimtate. Am facut aceasta constatare si am renuntat sa le mai desfac pana la ultima piesa. Ma multumeam sa le scot doar carapacea; invarteam cheia observand cum arcul se strange, apoi ii dadeam drumul si vedeam ca acelasi arc incepe sa se desfaca, odata cu invartirea rotilor. Era simplu si mai ales cand am vazut ca toate sunt la fel, am incetat sa le mai desfac.

Privirile mi s-au oprit atunci la aparatul de radio. Aparatul acesta, cutia aceea din care vorbeau atatia oameni, din care porneau atatea cantece, era un mare semn de intrebare si timp indelungat am facut eforturi de stapanire de sine ca sa nu umblu la el sa vad ce ascunde inauntru pentru ca ceea ce era la vedere nu spunea nimic. Imi dadeam seama in

acelasi timp ca aparatul acesta nu era chiar o jucarie ca toate celelalte, pentru ca tata si mama il aveau ca ceva de pret. Si totusi nu am rezistat curiozitatii si m-am hotarat sa incerc sa vad ce ascunde…dar fara sa fiu vazut de tata sau de mama. A fost pentru prima data cand am vrut sa fac ceva in ascuns, fara stirea nimanui.

Nu mi-am pus intrebarea daca e bine sau e rau ce fac. Nu stiam inca ce e aia “bine” si ce e aia “rau”.

Eu eram curios;

Trebuie sa-mi potolesc curiozitatea si

Trebuie s-o fac fara sa ma vada ai mei ca m-ar fi oprit.

Si intr-o zi cand nu era nimeni acasa, am sucit aparatul cu spatele, i-am desfacut cu usurinta capacul cu o surubelnita si inaintea ochilor imi aparu o puzderie de becuri, globuri si globulete de tot felul si cate alte ciudatenii pe care nu le mai vazusem niciodata. N-am inteles nicmi si mi-am facut eu socoteala ca nu are nici un rost sa le desfac ca sunt prea multe si era limpede: era facut de oameni mari…Nu era de mine…

Asa m-am intors la jocurile mele. Trebuie sa spun a treaba clara: mama nu ma lasa sa ma joc cu baietii, mai bine zis, prefera sa ma joc cu fetele pentru ca baietii – spunea ea – ma inatau prostii si rele insa fetele sunt mai cuminti. Intamplator chiar vis-a-vi de noi locuiau doua familii care aveau fiecare cate o fata: Mioara si Lula.

MIOARA ŞI LULA

Erau amandoua cam de aceiasi varsta dar mai mari ca mine cu casiva ani. Eu le vazusem adesea cum se plimbau cu caruciorul cu papusi dar nu le cunosteam si nu le salutam. Intr-o zi insa, pentur ca eu tot o pisam pe mama sa ma lase si pe mine sa ma joc pe strada cu ceilalti copii, mama m-a dus la vecinele ei si a aranjat ca sa ma duc la ele in curte sa ne jucam.

Zis si facut. A doua zi mi-am luat cele mai de soi jucarii un tanc ce scotea scantei pe care il primisem de la nemtii care aveau un comandament in coltul strazii si o motocicleta cu atas de la tata in care cel din atas rapaia cu o mitraliera. M-am dus cu mama de mana la Lula si Mioara. Ne-am prezentat, mamele s-au retras iar noi trei am ramas. Au fost insa indiferente cu mine. Parca nici nu eram langa ele. Isi tot intorceau papusile pre-o parte si pe alta, le tot imbracau si le dezbracau, preparasera un biberon cu lapte ca sa le hraneasca, intr-un cuvant niste fleacuri. Cand am vazut eu ca ele nu au decat papusi si ursuleti si alte papusi si papusele m-am gandit sa le fac o demonstratie cu tancul, de adevarate jucarii.

Era un tanc impresionant de aproape 40 cm. Lungime, cu senile groase de cauciuc care scotea scantei prin teava tunului in timp ce mergea si putea sa urce si peste o perna daca i-o puneai in cale. L-am invartit cu cheia si i-am dat drumul. La zgomotul si scanteile tancului eu o faceam pe avionul care venea in picaj spre tanc bombardandu-l cu pietre in timp ce tancul fara sa se sinchiseasca trecea peste pietrele pe care le lansam scotand sunete care imitau avioanele. Dar spre surprinderea mea atat Mioara cat si Lula au privit o clipa tancul meu vijelios, au pufnit in ras si si-au continuat trebaluiala cu papusile. N-am mai stiut ce sa cred vazand atata dezinteres pentru formidabilele mele jucarii. Nu intelegeam.

Am plecat repede acasa.

LUPTA CU BALAURUL

A doua zi urma sa vina ele la mine, dar intarziau sa soseasca. Am pus-o pe mama sa le cheme si in sfarsit au aparut. Eu le pregatisem o surpriza ca sa le arat cat sunt de matur. Ma tinusem scai de tata sa-mi cumpere si mie o diagonala cu pistol si o camasuta verde ca sa fiu ca soldatii si umblau pe strazi cantand, dar tata nici n-a vrut s-auda. Pana la urma a cedat ca in camasa verde cu diagonala si toc de pistol la cingatoare, am inceput sa pasesc militareste spre ele, cu dreapta pe inima. M-am oprit la doi pasi de ele, am raspicat salutul celor maturi pentru legiune si capitan ridicand mana in sus, apoi, cat ai clipi din ochi am scos pistolul cu apa din toc si fioros am apasat pe tragaci convins ca voi produce o impresie tare. Cand colo, madonele mele mi-au pufnit in ras dispretuitor iar Lula intorcandu-mi spatele a inceput sa miroase florile din gradina. Contrariat, tinand cu orice pret sa fiu admirat, am trecut la punctul doi al reprezentatiei. M-am repezit la sabia ce o aveam pregatita, am prins-o de curea, am tras-o din teaca si aratandu-le un butoi vechi le-am strigat: “vedeti balaurul ala? Are sapte capete. Priviti cum il distrug!...” si soctand un chiot m-am repezit spre butoi si cu o inversunare de care nici eu nu ma credeam in stare am inceput sa-l lovesc din toate partile, imi schimbam locul cand intr-o parte cand intr-alta, scoteam strigate de lupta si pe masura ce loveam cu sabia, crestea in mine siguranta ca de data asta voi fi admirat. Gandul acesta m-a infierbantat mai tare si nu mai stiu ce s-a intamplat cu mine doar ca in clipa aceea m-am simtit realmente eroul dintr-o poveste de-a lui tata, erou ce venise sa infrunte un balaur cu sapte capete pentru a elibera din captivitate fiicele imparatului. Spun, nici acum nu pot sa-mi explic fenomenul care s-a petrecut. Mi-aduc perfect aminte de gaturile lungi ale balaurului, de narile deschise din care ieseau flacari, de salturile pe care le faceam spre a ma feri de muscaturile lui...a fost o lupta reala. Cel putin eu am trait-o ca o lupta adevarata pentru ca nu mai loveam butoiul...sabia se invartea prin aer retezand rand pe rand cate un cap al balaurului. Uitasem si de mancare, uitasem de mine, uitasem ca joc teatru, eram in culmea furiei...nici nu mai stiu daca am mai strigat sau nu...abia dupa ce abia am retezat cel de-al saptelea cap, am strigat: “si acum ultimul cap!” Si am reinceput salturile si odata cu ultimul cap taiat, m-am prabusit epuizat, sfarsit de efortul pe care-l facusem. Vaztndu-ma Mioara si Lula au alergat spre mine si s-au aplecat sa ma ridice. Se tot vaicareau de ce am facut asta!? Dar eu eram fericit; fericit ca biruisem balaurul, fericit ca eliberasem pe cele doua fiice de imparat. Eram asudat si gafaiam stand intins pe pamant cu ochii inchisi.

Le simteam pe amandoua ca ma privesc.

Erau langa mine si eram fericit. Eram eroul lor care le scapasem din captivitatea balaurului. Desigur ca acum imi vor multumi, nu vor sti sa gaseasca cuvinte de multumire si asa cum eroul lua de sotie pe zana florilor, asadar una din cele doua va fi sotia mea! Da, o voi lua de sotie...o voi lua de sotie pe Mioara...fiindca Lula mi-a intors spatele mai inainte si daca stau sa ma gandesc, Lula nici nu mi-a zambit cand am bombardat cu tancul ziua trecuta, pe cand Mioara mi-a si zambit, a si privit mai cu atentie cum trecea tancul peste pietre...Mioara deci! E frumoasa intocmai ca zana florilor, sau ca zana apelor...sau ca zana zorilor...cine-o fi in realitate Mioara?...

Intre timp ma linisteam. Mioara! Viitoarea mea sotie! S-o vad! Se deschid ochii! Incet...incet...zarii crengile de cais inflorite...in dreapta era...MIOARA! Frumoasa Mioara! Deci basmele sunt adevarate...iata ca sunt adevarate...ca tot ce a fost pana acum nu a fost decat o pregatire pentru a intra in adevarata viata...tata spunea adevarul cand povestea...numai eu credeam ca sunt scorniri de-ale lui tata...

M-am ridicat in fund. Mioara statea ingenucheata de-a dreapta, Lula statea in picioare in stanga. Mioara zambea, Lula privea dispretuitor. Cine-o fi si Lula asta?...A! Da! Ea este de fapt baba cloanta, prefacuta in fata! De ce? Oare de ce?...aha! Ca...s-o...otraveasca pe Mioara...Lula e poate muma balaurului.

- “Doamna, doamna ii e rau baiatului! Veniti!” O auzii pe Mioara strigand – Si mama veni repede din casa iar fetele ii povestira lupta mea imaginara.

A doua zi m-am dus eu la ele. Trebaluiau mereu cu papusile. De data asta n-am mai luat jucariile mele. M-au luat in joaca lor tratandu-ma ca pe o papusa a lor. Aveau o sobita minuscula, metalica, ma puneau sa aprind focul dar ele cu niste craticioare de 5-6cm. Pregateau “mancarea” si ma puneau s-o mananc. Mi-aduc si acum aminte de faramele de zarzavaturi pe care trebuia sa le metesc cand asezau masa si puneau s-o mananc. Eu inghiteam supus fara sa zic ca nu-i bun. Nu voiam sa le supar si mai ales pe Mioara de la care nu-mi mai venea sa-mi mai iau ochii.

Faptul ca imi placea de Mioara nu ar fi cine stie ce....nu aveam notiunea raului, a pacatului sau a greselii dar pe undeva stiam ca trebuie sa ma ascund de privirea altora.

E adevarat ca mama cu timpul ma invatase ca “rau” inseamna a nu asculta de parinti, a nu-ti face rugaciunea seara si crucea inainte de masa. A gresi inseamna si a nu te duce la biserica duminica sau a manca de dulce in posturi, precum si a spune cuvinte rusinoase.

PRIMUL EXPERIMENT MISTIC

Intr-un timp, verii mei ma invatau tot felul de cuvinte vulgare pe care eu le spuneam adesea fara nici o retinere. M-au chelfanit de cateva ori si intr-o dimineasa de Sfantul Nicolae am vazut ca Sfantul imi adusese o nuia si un ardei rosu pe care mama il agata de perete spunandu-mi ca daca mai pronunt cuvintele acelea urate, ardeiul vine singur din cui si-mi freaca buzele ca sa ma usture.

Umblam mereu cu teama pe langa ardei. Aveam aceasta teama dar si o indoiala ca ardeiul va cobori realmente din cui ca sa-mi frece buzele. Obsedat de aceasta prezenta a ardeiului intr-una din zile m-am hotarat sa fac o proba. Stand in dreptul usii deschise gata sa fug la nevoie, am inceput sa spun din cuvintele acelea rusinoase cu glas tare cu ochii pironiti la ardei sa vad daca pleaca din cui. Dupa ce am pronuntat de cateva ori acele cuvinte mai intai incet apoi din ce in ce mai tare, si vazand ca ardeiul nu se misca din cuiul sau, m-am usurat definitiv, a pierit din inima mea teama si de atunci n-am mai crezut in povestirile mamei ptna pe la sapte ani cand ne-am mutat in Bucuresti si am fost dus in biserica patriarhiei unde in pridvor, pe peretele de apus era pictata o fresca ce arata raiul si iadul.

In acel pridvor am luat eu cunostinta prima data de existenta dupa moarte a celor doua lacasuri diametral opuse: raiul si iadul. Da, diavolii aceia pictati cu coada si coarne m-au facut sa ma infior, m-au facut sa incep sa disting ceea ce trebuie si ceea ce nu trebuie sa fac. Ca sa nu nimeresc in iad trebuia sa nu fur, sa nu spun minciuni, sa postesc si sa ma impartasesc, sa sarut mtna lui tata popa si mai ales cel mai important lucru era sa merg duminica biserica, nemancat si sa iau anafura, si daca cumva fac vreo greseala s-o spun preotului la spovada.

La biserica unde mergeam regulat tata se imprietenise cu un preot foarte cuvios. Parintele Pavelescu ma indragise astfel incat m-a intrebat daca vreau sa stau in altar si sa-i ajut la slujba. Am fost incantat sa fac ceva, oricum era mult mai interesant decat plicitseala de a sta in biserica nemiscat ca sa aud aceleasi si aceleasi lucruri fara sa vorbesc de glasul dascalului care imi displacea la maxim.

In altar astfel am stat ani si ani de zile aprinzand cadelnita, taind prescurile pentru anafora, facand candelele, avand grija de lumanarile de pe Sfanta Masa si mergand prin mijlocul bisericii cu lumanarea inaintea preotului care iesea cu Evanghelia sau cu Sfintele Daruri.

Chipul parintelui Pavelescu mi-a ramas legat de acele momente cand in timpul prefacerii statea in genunchi si adesea ii curgeau lacrimilie in rugaciune, dupa cum chipul parintelui Mihalcea mi-a ramas legat de numararea banilor si certurile lui cu dascalul si celalalt preot.

Primii ani de scoala i-am facut la liceul german Sfantul Andrei. Nu prea imi placea invatatura. Preferam sa ma joc decat sa-mi fac lectiile iar parintii mei erau foarte ingrijorati de dezinteresul meu fata de carte. Nu-mi placea scoala, in schimb incepusem sa caut cu asiduitate cartile lui Jules Vernes dar mai ales imi placeau cartile lui Karl May pe care le aveam toate atat aventurile in orient cat si in vest.

In timp, am cunoscut un calugar din manastirea Antim din Bucuresti, pe nume Arsenie. Parintii mei de fapt cautau un alt Arsenie despre care se auzeau lucruri miraculoase, ca ar avea vedenii ca ar cunoaste pacatele oamenilor dintr-o singura privire, si era un orator care electriza auditoriul. Dar nu pe Arsenie Boca l-au intalnit parintii mei, ci pe Arsenie

Papacioc, un calugar cu barba stufoasa si lunga pana la brau. Avea niste ochi vioi si niste privir patrunzatoare. El a fost acela care m-a calauzit cu sfaturile sale catre o viata de abtineri si de lupta cu faptele trupului, el a fost primul care mi-a vorbit de Pateric, o carte cu culegeri din vietile vechilor pustnici din Egipt, Iordania, Siria si Grecia.

Tot pe atunci, parintii mei au ajutat pe o maica de la o manastire din Moldova, care era bolnava de plamani. Parintii mei ii asigurau atat cheltuielile de intretinere cat si medicamentatia timp de luni de zile. De la acea maica am auzit ptima poveste care m-a pus pe ganduri si mi-a starnit interesul.

VLADIMIRESTI

Era vorba de Manastirea Tudor Vladimirescu – pe scurt: Vladimiresti – care, povestea maica Marionila, fusese ridicata incepand de prin anii 1939-1940 totul pornind de la o copila – miracol ce vazuse cu ochii pe Dumnezeu si pe alti sfinti care ii dadura sarcina de a ridica o manastire noua din temelii pentru si numai pentru fecioare. Ne-a dat atunci si o carticica ce cuprindea vedeniile Maiici Veronica caci asa o chema pe copila aceea care, in urma vedeniilor, ridicase o manastire cu doua biserici si nu stiu cate zeci de chilii si alte acareturi.

Curiozitatea imi fu atat de mare incat am tinut neaparat sa merg si eu cu parintii mei la aceasta manastire care devenise o adevarata obsesie. Am plecat plini de daruri, intre care mi-aduc aminte un covor mare persan, o icoana mare de aproape doi metri inaltime din argint ce reprezenta pe Sfantul Mina si in plus cu o cruce mare de aur pe care voiau sa le doneze chiar Maicii Veronica.

Era in primavara anului 1949 si eu nu implinisem inca 14 ani cand intr-o seara intunecoasa si ploioasa am psit in incinta manastirii Vladimiresti. Ardeam de nerabdare ca s-o vad pe aceea care cu ochii ei vazuse pe Dumnezeu in mijlocul unui lan cu porumb; pe aceea care printr-un nemaipomenit spirit de initiativa reusise ca din nimic sa ridice o manastire cu peste 200 de maici si surori, toate tinere in jurul varstei de 20-25 de ani.

In seara aceea am auzit-o pentru prima oara pe Maicuta – cum i se zicea de toti – si nu pot uita puternica impresie ce mi-au provocat-o acel chip ingeresc plin de zambet, acei ochi calzi parca mereu scaldati in lacrimi. Toata lumea care venea acolo avea un respect netarmuit pentru dansa iar maicile si surorile pur si simplu o venerau. Daca pana la acea data aveam numeroase indoieli asupra existentei lui Dumnezeu, venirea mea la Vladimiresti a avut o mare insemnatate prin faptul ca vazusem cu ochii minunea indeplinita, adica atat realizarea manastirii intr-un rastimp foarte scurt cat si cunostinta ce am facut-o cu aceasta maica stareta plina de duh si mister in ochii careia se reflectasera Dumnezeu si atatia sfinti printre care cel mai des se arata Ioan Evanghelistul.

Nu pot uita dimineata aceea de sambata chiar in ajunul Invierii, cand Maica Veronica ne-a primit la dansa an staretie. Stia deja de darurile aduse de parintii mei dar nu stia de crucea de aur pe care ai mei voiau sa i-o inmaneze personal. Ne-a primit plina de gratie si bucurie. Avea un fel molipsitor de a rade, de a zambi, era un chip plin de farmec. Am dat cu totii mana prezentandu-ne, iar tata a scos crucea de aur si i-a inmanat-o. Ei bine, a fost atat de impresionata incat radea si plangea ca un copil. A ingenuchiat in fata icoanelor multumind, apoi a urmat ceva care a fost cu de-a dreptul extraordinar pentru mine. S-a ridicat din genunchi si repezindu-se spre mine m-a sarutat pe amandoi obrajii, de parca eu i-as fi dat crucea si mi-a spus: - “Tu esti copilul nostru, copilul Maicii Domnului. Tu al nostru vei fi!” Am fost atat de miscat, atat de impresionat de cuvintele acestea, de gestul acesta, atat de magulit incat, din ochii mei au inceput sa curga suvoaie de lacrimi. Mi-am ascuns fata intre maini si-n sinea mea, in clipa aceea m-am hotarat sa urmez teologia si sa ma calugaresc. Toate cele ce vazusem acolo si mai presus de toate chipul acela angelic al Maicutii Veronica devenisera probe suficient de mari ca sa ma conving asupra existentei unui Dumnezeu adevarat precum si a necesitatii de a te jertfi total pentru Hristos. Un exemplu in acest sens mai era si preotul manastirii, parintele Ioan despre care se spunea ca este “alesul lui Dumnezeu” chemat alaturi de “aleasa cerului”: Maicuta Veronica.

Maicile aveau un respect deosebit si o iubeau intr-atat pe stareta lor incat o rasfatau ca pe o adevarata regina. Mi-a ramas intiparit in minte un cant liturgic catre Maica Domnului pe care il cantau maicile, un axion de praznic imparatesc care facea sa rasune intreg vazduhul:

"Ingerul a strigat celei pline de dar,

Bucura-Te si iarasi zic bucura-Te

Caci Fiul Tau a inviat din mormant

Lumineaza-te, lumineaza-te NOULE IERUSALIME,

Ca slava Domnului peste tine a rasarit,

Salta acum si te bucura SIOANE,

Iara Tu MIREASA Nascatoare de Dumnezeu

Veseleste-Te intru invierea Celui Nascut al Tau".

Si-acum cand ma gandesc la Vladimiresti, locul acela este legat in mintea mea de cuvintele "Lumineaza-te, lumineaza-te NOULE IERUSALIME" cuvinte pe care nu le puteam intelege. Cum sa se lumineze Ierusalimul sau cum sa salte si sa se bucure Sionul?

Nu intelegeam.

Ceea ce intelegeam eu, era insa jertfa atator fete care se imbracasera in haine negre, care renuntasera pentru viata si satisfactiile ei, care renuntasera la totul spre a veni la acest loc al jertfelor.

M-am intors la Bucuresti radical schimbat. Am cumparat Patericul si am inceput sa citesc cu ardoare biblia, noul si vechiul testament precum si alte carti pe care le procurasem de la manastirea Antim din Bucuresti. Aici la Antim avea sa devina locul meu cel mai preferat in care aveam sa progresez din punct de vedere spiritual. Regulat sambata si duminica veneam la Antim, cantand in corul calugarilor al manastirii. Parintele Damian ma spovedea regulat si-mi incuraja intentia mea de a urma teologiei si de a ma calugari.

Incepand cu varsta aceea, de la 14 ani, urmatorii patru ani au fost anii fazei de asceza cumplita. Zic ca traiam intr-o asceza cumplita pentru ca aproape nu-mi mai permiteam sa zambesc, atat eram de hotarat sa urmez si exemplele cu care luam cunostinta prin intermediul Patericului. Astfel dormeam pe o planseta de lemn si nu in pat, tineam posturile cu sfintenie, aveam zilnic program de rugaciune, inchinaciune si metanii pe care il faceam mereu chiar cand eram obosit. Pe masura ce treceau lunile tot mai constiincios, tot mai scrupulos cu propriile mele acte. Vacantele le petreceam numai in manastiri. Veneam intai la Vladimiresti unde stateam 3-4 saptamani, dupa care ma duceam la Manastirea Slatina din apropierea Falticeniului.

MANASTIREA SLATINA

La Slatina era staret Arhimandritul Cleopa, o figura unica in felul ei, deoarece era de o cultura eclesiastica rara. Dispunea de o memorie extraordinara si avea incontestabilul dar de a povesti, de a talmaci scrierile sfintilor parinti cum nimeni nu ar fi putut-o face. Era foarte modest si smerit. Locuia intr-o chilie mica, avea un pat de scanduri, cojoc, si o masa cu un scaun. Asta era tot ce avea el in chilie. Acolo la Slatina am mai cunoscut si alti calugari care realmente faceau cele trei posturi calugaresti: saracia, ascultarea si fecioria, idealul vietii lor. La Slatina lunea, miercurea si vinerea, se manca o singura data pe zi, iar in celelalte zile de doua ori. Slujbele erau conforme celui mai riguros tipic, nelasand sa se scape o iota din cele ce trebuia sa cuprinda slujba. La mijlocul noptii dupa ora 24 se facea utrenia care dura cam doua ceasuri si jumatate, iar dimineata de la ora 6 la opt se oficia Sf. Liturghie.

Mergand regulat la Manastirea Antim, intr-o zi pe data de 8 noiembrie de ziua Sfintilor Arhangheli Mihail si Gavriil 1950, Episcopul Antim care locuia acolo m-a imbracat in anagnort si astfel in fiecare duminica devenisem pilon in slujba arhiereasca. La scurt timp Prea Sfintitul Teoctist m-a luat la biserica patriarhiei ca anagnort si astfel am ajuns ca in fiecare duminica sa mi se dea stiharul si orarul pe care il incrucisam pe spate dupa cum era randuiala.

Treceau anii, dar pe masura ce treceau, in mintea mea apareau din ce in ce mai multe intrebari, din ce in ce mai multe indoieli pentru ca cu timpul imi dadeam seama din ce in ce mai bine seama de superficialitatea si lipsa de adancime a atator preoti si calugari.

Toate poate ar fi mers intru catva dar eu care ajunsesem sa citesc foarte multa literatura, poezia si literatura franceza imi intretineau si chiar imi dezvoltau setea de viata si cultura. Traiam intr-o atmosfera religioasa dar nu puteam sa nu constat ca insasi cei din manastiri traiau pe dinafara intelesurile adanci si ale semnificatiilor textelor din Noul Testament si din celelalte scrieri eclesiastice. Am parcurs realizand pe perceptele ascezei timp de patru ani.

Nu ma atragea teologia. Nu stiu de ce aveam repulsia acumularii de date teologice reci si ma facea sa ma consider inapt pentru a sluji in viitor Altarului. Astfel m-am hotarat sa urmez arhitectura.

Parasirea ideii de a urma teologia s-a petrecut si din cauza numeroaselor conflicte la care asistasem intre oamenii bisericii dar cele mai neplacute erau cele intervenite intre Vladimiresti si manastirea Slatina.

La Vladimriesti parintele Ioan adusese o inovatie fata de traditia bisericii ortodoxe si anume propovaduia necesitatea desei impartasanii ca un mijloc unic si eficient de iertare a pacatelor si de impacare cu Dumnezeu precum si faptul ca practica spovedania colectiva. Cei de la Slatina in frunte cu arhimandritul Cleopa sustinea ca ceea ce face parintele Ioan contravine indicatiilor sfintilor parinti ai bisericii care vedeau in impartasanie un stimul in mantuire si nicidecum iertarea automata a pacatelor. Prea cuviosul Cleopa a semnat la un moment dat un articol in revista teologica, in care combatea “minumismul” de la Vladimiresti, precum si faptul ca era o manastire numai de fecioare.

Asistand la acest duel, desigur am optat pentru cei de la Slatina care prin conservatorismul lor, aveau garantia pidalionului – adica acea culegere de norme si indreptare care se referea la penalizarea pacatelor cu metanii si cu retinere de la Sfintele Taine.

Odata hotarat sa urmez arhitectura si nu teologia asa cum promisesem Maicii Veronica, m-am dus cu trenul la Vladimiresti ca sa-i spun despre schimbarea ce intervenise. Mi-aduc aminte cum am intrat in biroul maicii Veronica si cum i-am spus de hotararea de a urma arhitectura. Cum a auzit, s-a ridicat de pe scaun zicand: “Foarte bine, vei fi arhitectul catedralei pe care vrem s-o construim mai tarziu...Dar stii ce? Eu nu pot sa te vad casatorit si cu copii langa tine! Asa ca tu tot al nostru ramai”. Era intruchiparea bucuriei si curateniei aceast chip al Maicii Veronica, ii datoram intoarcerea mea catre biserica.

STUDENT LA ARHITECTURA

In facultate am beneficiat de o atmosfera favorabila, prielnica, o adevarata eliberare de atmosfera incarcata, viciata din liceu unde traisem atmosfera stalinista de lozinci peste lozinci, gazete de perete cu articole ce trebuiau schimbate saptamanal, cu sedinte peste sedinte si cu nesfasite convocari la tot felul de manifestari stupide carora nu le gaseam nici rostul nici sensul. Poate din cauza aceasta la limba rusa aveam cele mai mici note.

In facultatea de arhitectura insa, am respirat usurat. Am scapat de lozinci, am scapat de gazete de perete, de manifestari, am scapat si de sedintele saptamanale din liceu...Ca utemist participam o singura data pe an la adunarea generala de alegeri, cand alegeam secretarul si comitetul U.T.M. Am fost student sarguincios si constiincios dar fara rezultate prea stralucite. Eram ce-i drept printre studentii cotati ca dotati. Eu insa nu ma consideram prea dotat si ma

deceptionau mereu propriile mele lucrari. Daca aveam un oarecare talent, apoi acesta era pentru aquarela care imi dadea mari satisfactii, lucrarile mele fiind adesea afisate la panourile cu cele mai vestite schite. Dar pasiunea mea rasarita inca din timpul liceului pentru fizica aveam sa o continui si in timpul facultatii. Am ocolit facultatea de fizica din cauza prea multelor cifre si calcule care ma impiedicau sa fac din fizica ceea ce eu voiam sa fac, adica fizica pentru mine era un mijloc prin care cautam sa-mi explic fenomenele vii, fenomenele vietii, fenomenele psihice. Imi placea in deosebi fizica moleculara si zizica atomica iar tabloul lui Mendeleev era pentru mine oglinda, cheia care explica diferentele si asemanarile dintre oameni.

PRIMUL PRIETEN

In acel timp mi-am gasit primul prieten. Este vorba de un calugar de la manastirea Antim pe nume Andrei Scrima. Era mai mare ca mine cu sapte ani, dar de o cultura deosebit de vasta...Omul acesta era intr-adevar o enciclopedie. Dar nu era tipul soarecelui de biblioteca...Era omul care cauta esentele, semnificatiile, era omul care scormonea simbolurile si metaforele. Marea mea surpiza a fost felul in care el intelegea pe Hristos. Fratele Andrei vedea in Hristos “izvorul cel datator de viata”, “apa cea vie”, “butucul vitei de vie”. Pentru fratele Andrei, Hristos avusese trei momente de o deosebita semnificatie in timpul vietii sale:

Primul, era cel petrecut la NUNTA din Cana Galileii unde preschimbase APA in VIN;

Al doilea, era cel de la Cina cea de taina unde preschimbase VINUL in SANGE;

Si cel de-al treilea era “TRANSFIGURAREA”, momentul unde Iisus se urcase numai cu trei dintre ucenicii Sai: cu Ioan, cu Petru si cu Iacob.

In acest al treilea moment vedea fratele Andrei simbolul evolutiei spirituale umane, deoarece, Hristos alesese MUNTELE ceea ce implica URCUSUL adica efortul personal de crestere duhovniceasca, se deducea atingerea unei INALTIMI la care se petrecea TRANSFIGURAREA ceea ce insemna unirea spirituala – MIREASA – cu MIRELE, adica Hristos, ceea ce insemna vrednicia de a intra in comuniune cu Hristosul MISTIC, in fond identificarea omului cu filosofia christianica care insemna stadiul in care harul se pogora peste faptura umana transfigurand-o.

Transfigurarea omului insemna de fapt pentru fratele Andrei, depasirea formelor, patrunderea simbolurilor, descifrarea tainelor, metaforelor.

Prietenia cu fratele Andrei a insemnat pentru mine o adevarata revelatie a multitidinei de hieroglife cu care opera biserica cu traditiile ei. El m-a invatat sa “transced” de la forma metaforei, de la conturul exterior al simbolului, la miezul lui, la intelesul lui, la ceee ce el in fond se referea. Pentru fratele Andrei “intunericul” insemna slujirea exterioara a “carapacei, a crustei”, inchinarea la formele exterioare fara acces la continut, se asemana orbului care nu poate decat sa pipaie si nu poate sa “vada”. Pentru fratele Andrei orbirea insemna stadiul primar al omului care infundat in materie, coplesit de griji, dorinti si patimi era incapabil “sa se joace” adica sa patrunda in mirifica lume a ideilor. De la el am prins si eu acest “joc” pasionat cu metafore si m-a facut sa inteleg valoarea efortului de a trece de la o viata exterioara – fizica – in cea launtrica, interioara, la cea metafizica!

Ii datorez mult fratelui Andrei acest prieten caruia nimic din ceea ce este omenesc nu-i era strain.

Ii datorez mai intai, increderea pe care o avea in mine, fiindca, in timp ce erau de fata alti calugari sau ieromonahi, pastra convenientele si respecta rigorile seriozitatii. Era sobru, serios, retinut, tacut. Cand era insa singur cu mine, devenea un copil sugubet, zambea, radea cu hohote, glumea, spunea cate in luna si in stele, dar tot ce spunea era cu un inteles pe care mie niciodata nu mi-l ascundea.

Nu l-am vazut niciodata rugandu-se. Intuiam ca era totusi un om de rugaciune interioara dar se ascundea. In schimb, nu-i pot uita fata senina, baia de lumina in care se scalda cand aproape de fiecare data cand il vizitam se oprea la un

moment dat si incepea sa recite poezia: “Joc secund” a lui Ion Barbu(profesorul de matematica) pe care il venera pur si simplu.

Facea la un moment dat o pauza, tacea plecandu-si capul in jos, apoi isi ridica privirile in sus si incepea sa recite:

"Din ceas dedus adancul acestei calme creste"

“Intrate prin oglinda in mantuit azur”,

“Taind pe inecarea civezilor agreste”,

"In ropotele apei un JOC secund MAI PUR!"

“Nadir latent! Poetul, ridica insumarea”,

“De harfe rasfirate ce-n JOC invers le pierzi”,

“Si CANTEC istoveste ascuns cum numai marea”,

"Meduzele cand plimba sub clopotele-i verzi."

Nu auzisem de Ion Barbu. El mi-a vorbit prima oara despre acest matematician(profesor universitar), filosof si poet. El mi-a vorbit de Saint Exupery si Reiner Maria Rilke. Tot de la el am aflat si de valoarea lucrarilor lui Dostoevski si de anvergura dramelor lui Shakespeare. De inteles drama lui Othello si a regelui Lear.

Avea o singura camera 3 cu o lumina difuza venind de la o singura lustra din tavan. Pe un perete avea usa si un sifonier simplu, pe peretele opus fereastra, pe peretele de la rasarit avea icoana Schimbarii la Fata si o icoana a Maicii Domnului, iar pe peretele de apus o copie dupa pictura de Rubleev care reprezenta un Inger invesmantat in alb ce odihnindu-se pe o sfera, contempla mormantul gol al Domnului Iisus Hristos dupa Inviere. Avea o biblioteca nu prea mare, dar cu tot felul de carti din cele mai variate domenii. Nu lipseau de acolo filosofii antici ai Greciei, metafizica lui Aristotel, ospatul lui Platon, metafizica lui Kant si fenomenologia spiritului lui Haegel, alaturi de Filocalia, scrierile lui Damaschin, ierarhia cereasca a lui Dionisie Areopagitul si cate altele.

Cel mai surpinzator era faptul ca studia cu asiduitate matamticile superioare avand un valoros partener de discutii in Anton Dumitriu.

Avea si carti de biochimie si medicina pentru ca am uitat sa spun ca, initial, el fusese student la medicina si nu am putut sa aflu de la el prea multe, dar cert e ca la un moment dat, prin anul trei sau patru, a trait un moment revelativ atat de intens incat a renuntat la facultate si a venit in chip de simplu frate la manastirea Antim. Intre timp luase licenta – parca – in teologie si acum functiona ca bibliotecar al bibliotecii patrirhale. Era unul din oamenii de incredere ai patriarhului Justinian dar a ramas un mister pana si acum pentru mine de ce amana calugaria, de ce refuza hirotonisirea!?

Toti preotii si calugarii de la Antim aveau o cantina unde mancau.

Fratele Andrei insa nu era abonat. Manca te miri ce! Mi-aduc aminte cum intr-o seara, fiind in postul Pastelui, i se facuse foame. A cautat in dulap; n-a gasit nimic. Atunci si-a lasat rasa si s-a dus la blandul parinte Damian prescurarul si i-a cerut doua prescuri si putin otet. Parca-l vad si acum cum manca extaziat de parca cine stie ce bunatati ar fi mancat.

Ii placeau enorm editiile bibliofile si avea o colectie intreaga de reproduceri de arta. Ii placea muzica simfonica si culmea: MA PUNEA SA-I CANT SLAGARELE LA MODA! Dintre toate cel mai mult ii placeau: “Constantinopole”, “Giambolaia” si “Mambo baion”. Il amuza teribil felul cum imitam eumaracasurile si castagnetele, tobele si tamburinele si ma ruga mereu sa caut discul cu cateva slagare de genul asta, ca le ascultasem doar la radio la posturile straine.

Intr-o sambata seara, cand la Antim se oficia slujba privegherii si eu veneam la biserica vad ca la fereastra fratelui Andrei era lumina. Am urcat scarile si am intrat. Imediat s-a ridicat de pe scaun si mi-a soptit conspirativ ca pusese mana pe o banda de magnetofon care avea “Constantinopole” si “Giambolaia” si cate altele. Banda ca si magnetofonul erau la palat si mi-a propus sa mergem s-o ascultam dupa terminarea slujbei. Am mers asa dar la biserica, am cantat in corul de calugari ca de obicei, dupa care impreuna am luat-o spre dealul patriarhiei care era foarte aproape: Biblioteca fiind in palat fratele Andrei avea o multime de chei care deschidea drum liber spre biblioteca. Umblam in varful pantofilor ca sa nu fim auziti si intr-adevar ajunsi in biblioteca, dam imdeiat drumul la magnetofon. Am ascultat entuziasmati cateva piese de muzica usoara de buna calitate dupa care temandu-se totusi sa nu fim descoperiti de careva am iesit si ne-am dus fiecare acasa.

Trebuie sa marturisesc faptul ca la ora aceea nu am putut intelege aceasta libertate astfel incat unui calugar care optase pentru renuntarea la viata pamanteasca, sa-i fie permis sa faca atatea eschibitii ca sa asculte...muzica usoara, slagarele care erau la moda! Asta era culmea!

Nu l-am inteles de ce isi permitea atatea libertati.

Odata, m-a rugat sa-i cumpar o periuta de dinti. I-am cumparat-o si i-am adus-o. Era o periuta din plexiglass albastru marca “Gibs” si ambalata cochet intr-o cutiuta de plastic transparent. Cand a vazut-o a sarit in sus de bucurie. A luat-o in mana a invartit-o pe toate partile aducandu-i cele mai superlative laude de parca tinea in mana cel putin un diamant.

Acesta era fratele Andrei, dar eu nu-i puteam intelege chiar toate ale lui. Eram obisnuit cu saracia din Slatina, cu perceptele rigide ale arhimandritului Cleopa care o critica pe Maica Veronica pentru ca purta ciorapi de Naylon si pantofi cu tocul inalt. Eram de fapt in spiritul tututror parintilor Patericului care execelau in renuntarea la toate satisfactiile lumii acesteia, la renuntarea chiar a ceea ce era frumos si apartinea omului.

De la fratele Andrei am invatat insa ca toate cuceririle stiintei si artei pot fi asimilate, pot fi cunoscute si iubite deoarece ele fac parte din acea categorie de valori pe care o reprezinta tot ceea ce numeste descoperire si opera de creatie. De la fratele Andrei am invatat nu numai poezia lui Ion Barbu ci si lumea valorica a creatiei lui Brancusi.

Exista insa de pe atunci un cerc de oameni deosebiti printre care profesorul Mironescu, doctorul V. Voiculescu, doctorul Dabija, arhitectul Joja, Parintele Benedict si...cand si cand aparea in mijlocul nostru un parinte pe nume Daniil.

PRIMUL PARINTE

Parintele Daniil avea cel mai interesant mod de a intretine relatiile cu prietenii sai. Avea cea mai deosebita si cea mai puternica personalitate. Dispunea de o structura psihica, de o forta nemaiintalnita, inarmat cu o cultura vasta, beneficiind de un inalt spirit selectiv. Avea un stil aparte de a intelege menirea crestinului. Dupa el, crestinul trebuia sa fie in viata si leu si vultur si bou si inger; omul trebuia sa insemneze in fiinta lui sfintenia si curatenia ingerului, supunerea si rabdarea boului, inaltimea de gandire a vulturului si puterea de combativitate a leului. Intr-adevar, daca era ceva care sa-l caracterizeze pe parintele Daniil, atunci acest “ceva” era combativitatea. Ii placeau discutiile contradictoriu, ii placea sa apere “principiile” de fond ale crestinismului si nu se putea stapani si in predici sa nu combata marxismul. Mai direct, mai pe ocolite, cu ironii mai fine sau mai castice acuza ideologia conducerii de stat in predicile sale.

Ne-am imprietenit cu ocazia unei petreceri cand mi-a aruncat in fata cele mai dispretuitoare cuvinte pe care le auzisem pana atunci.

Aveam un cerc restrans de prieteni cu care realizam un fructuos schimb de date si idei. Parintele Daniil ne-a propus o “retragere spirituala” de zece zile la schitul Rarau unde el era staret.

Eram in anul doi de facultate, terminasem examenele si dupa ce s-a consumat luna de armata, eu cu Nae si cu Miluca prietenii si colegii mei cei mai apropiati, ne-am intalnit la manastirea Slatina care avea hramul “Schimbarii la Fata”. Impreuna am pornit-o pe jos, peste munte, spre schitul Rarau. A fost un drum pe care nu-l voi uita niciodata, in mijlocul unei naturi de un pitoresc specific zonelor noastre de munte. Am avut o multime de peripetii in deosebi in ultima parte a drumului cand se intunecase de-abinelea si a trebuit sa parcurgem o padure cu copacii doborati de furtuna.

Era in septembrie 1955; 3 septembrie 1955.

Cu cateva luni mai avusese loc arestarea Maicii Veronica, a parintelui Ioan si a unui grup de maici in urma unui conflict intervenit intre teoriile inovatoare ale parintelui Ioan si dogmele aparate de forurile sus-puse ale bisericii. Nimeni nu stia precis cauzele acestei arestari, dar evenimentul arestarii m-a afectat profund. Nu-mi puteam explica aceasta drama a unei comunitati ce stralucise in curatie si dragoste, comunitate legata de niste revelatii cu totul exceptional. Parintele Daniil insa avea sa-mi dea o explicatie asupra acestei probleme.

Ajunsi la schitul Rarau, incepand chiar in ziua urmatoare am intrat in programul de “retragere spirituala” organizat si condus de parintele Daniil. Eram eu, Nae, Miluca si Serban fiul profesorului Mironescu, student la litere la care s-a adaugat dupa cateva zile si Tantu Ghindoc un student la medicina.

Ne sculam dimineata la ora cinci si asistam la acatist si liturghie si ceilalti vietuitori ai schitului, urma masa pe la ora 10 dupa care, intram in staretie unde parintele Daniil ne vorbea dupa un program de-al dansului bine stabilit. Pe la ora 15,00 aveam ora de destindere, urma vecernia la ora 16,00 si 19,00 din nou intalnire in sufrageria de la staretie care continua ideile intrerupte mai inainte; la ora 19,00 masa de seara si la ora 20-21 culcarea. Noaptea la 24,00 suna clopotelul de utrenie care tinea pana la ora 2 dupa care predica si-apoi din nou somn atat cat mai ramanea pana la ora 5 dimineata cand toca din nou pentru acatist si slujba.

Timp de zece zile parintele Daniil si-a dezvoltat ideile. Cele spuse de dansul s-ar putea comprima in simbolurile ce il oferea evolutia viermelui de matase care se inchide in gaoacea lui si acolo, ferit de lume, intr-o sfera de introspectie si reculegere toatla isi faureste aripi si este apt de zbor. Ideia era de fapt sustinuta de “urcusul” pe Tabor unde are loc “transfigurarea” schimbarea care face ca omul sa beneficieze de lumina harica prin care vede lumea cu alti ochi, cu alta intelegere. Parintele Daniil concepea sborul ca stadiu final catre care este chemat omul spre a putea beneficia de harul divin, sursa sborului spiritual. Dar pentru a ajunge acolo, trebuia atinsa “VREDNICIA” adica era necesar ca sborul sa fie precedat de o intrare intr-o lume inchisa, de reculegere, de studiu, de experiment spiritual si cunoastere, faza ce trebuia sa se desfasoare sub conducerea unui parinte duhovnicesc, care sa cunoasca treptele acestui urcus.

Ideia VREDNICIEI avea o foarte mare insemnatate pentru parintele Daniil. Este ideea pe care o ilustreaza condacul al VIII-lea din “Acatistul la Rugul Aprins” scris de parintele Daniil, care in legatura cu NUNTA marelui MIRE clarifica notiunea de VREDNICIE:

“Fiindca la nunta marelui Mire”

“e ceruta o grija de intreaga neprihanire”

“Nu este ingaduita necuratia ochilor si a hainelor."

Nimeni dar dintre cei ce sunt neinvatati”

“tainelor, de unde ca aceasta sa nu se atinga!”

“Cine va lasa porcii cu margaritare sa se hraneasca”

“si din vasele sfinte cainii sa linga?”

Margaritarele de care pomeneste parintele Daniil in acatist nu sunt altceva decat invatatura de taina a rugaciunii. Calea spre sbor este rezolvata printr-o “stiinta de taina” a rugaciunii inimii in care parintele Daniil vedea singura cale

de atingere a acelei VREDNICII de unire cu Hristosul-Mire. Maica Domnului, simbolizata de “rugul aprins”, pe care parintele Daniil l-a ales ca simbol al rugaciunii necontenite, este chipul mistic al celui ce asemeni Maicii Domnului, devine vrednic de a-l primi pe Hristos in inima si gand. Maica Domnului care a avut in pantece pe pruncul Iisus, a fost asemeni rugului aprins, caci foc arzator avand intransa ardea, dar nu se mistuia.

Maica Domnului era simbolul eternului feminin, al cheii care singura poate sa deschida drumul catre comuniunea cu Hristos. Aceasta nu se putea realiza decat printr-o singura rugaciune care repetata necontenit avea darul sa innobileze intreaga fiinta.

Timp de zece zile predicile si sfaturile erau orientate si pledau pentru insusirea “tehnicii” de a te ruga. Era vorba in primul rand de existenta unei atmosfere linistite(isihia – din greceste inseamna liniste), era vorba de o anumita pozitie odihnitoare pe un scaunel care sa-l aduca pe un om in pozitia de fetus(cea de-a doua nastere in duh), era vorba de un anumit loc deasupra inimii unde trebuia adus gandul si in sfarsit, rostirea rugaciunii inimii, avea chemare traditionala a sfintilor parinti isihasti “Iisuse Fiul lui Dumnezeu miluieste-ma!”

Repetarea necontenita a acestei rugaciuni avea darul sa sparga impietrirea inimii si sa o aduca sa se poata impartasi de “lumina taborica” dupa cum atat de perfect o ilustreaza Icosul al IV-lea din acelasi acatist al Rugului Aprins:

“Da, firea e moale; a pietrei nespus de vartoasa.”

“Dar ulciorul de deasupra de piatra, cu prelungirea lui din atarnare,”

"din picurul boabei de apa, gaureste piatra cea tare”

dupa care incepe apelul catre Sfanta Fecioara si MIREASA:

“Fecioara si Tu esti asa dar”

“stralucesti cu a Ta milostivire”

“peste aspra noastra impietrire.”

Si biruindu-ne cu picul de har,”

“sa-ti cantam un imn de slavire”

De fapt ideea de baza a acestui acatist care este dedicat MIRESEI si FECIOAREI MARIA consfinteste faptul ca drumul catre har, catre lumina, catre putere, trece prin “elementul feminin” intruchipat de persoana Maicii Domnului.

“Prea blanda, buna, preasfintita Fecioara”

CHEIA Domnului Iisus"

“Desleaga-ne blestemul ce ne-nconjoara”

"deschide-ne "calea de sus"(din Icosul I sau chiar in prima cantare-condacul I)

“Spre Tine Mireasa noi alergam,”

“arsi, mistuiti de dor”

“Ia-ne si pe noi partasi”

"ai Sfantului munte Tabor"

“Si fa-te si noua”

“Umbra si roua”

"Tu, adumbrirea de dar"

“Sa-si afle si firea noastra invierea”

“din zamislirea de har”

Acatistul – pot spune – este o CAPODOPERA a conceptiei despre puterea miraculoasa a rugaciunii. Acatistul este in acelasi timp un impresionant imn adus atat de necesarului “etern sublim feminin”. Acatistul este compus pe 8 icose cu tematica de filosofie mistica completat alternativ de 8 condace fiecare continand cate o idee data ca baza de meditatie si gandire. Acatistul se termina cu cantarea a IX-a ceea ce contine o exceptie fata de toate celelalte acatiste ale bisericii care aveau 12 cantari. Parintele Daniil lasase deoparte cifra 12 si se oprise la cifra “9” care avea pentru dansul semnificatia vesnicei inaltari spre cer. Pana la cifra “6” era efortul si munca(6 zile de creatie), “7” era ziua odihnei si “8” ziua invierii. Fiecare icos o cavalcada extatica de laude care contine, tot ce a putut creea biserica mai frumos in scopul prea slavirii aproapelui feminin pe drumul transfigurarii:

“Bucura-te vasla uriasa intru suisul cel ales”,

“Bucura-te a cerului sorbire cu subtiratec inteles”

“Bucura-te susur de tacere cu lunecari de apa vie”

“Bucura-te Radacina crescuta de Filocalie”

“Bucura-te maestrita aflare a talcului de'nchinaciune”

“Bucura-te MIREASA, urzitoare de nesfarsita rugaciune”.

Pasajul de mai sus nu este unic! Intregul acatist abunda intr-o multime de asemanari, comparatii si metafore care toate la un loc converg catre aceasta Zeita Venus plina de miracol a misticei isihaste.

Destinderea pe care o aduce aceasta veneratie a chipului feminin, aceasta sublima contemplatie a tot ceea ce poate fi mai frumos pe pamant: “eternul feminin”, il ilustreaza cu prisosinta suita de “Bucura-te”...din Icosul al V-lea:

“Bucura-te dulce inflacararea si agerimea alesului!”

“Bucura-te Osia cerului si luceafarul intelesului!”

“Bucura-te spargerea gandurilor si a zadarnicului stup!”

“Bucura-te Oglinda cea nevazuta de dincolo de trup!”

“Bucura-te Camara cea din launtru a sufletului meu!"

“Bucura-te Palat minunat al pomenirii lui Dumnezeu!”

“Bucura-te Alauta a inimii sub arcusul de gand!”

“Bucura-te Cantec de cinci strune intr-una cantand!”

“Bucura-te Muzica negraita a celei de a doua nasteri!”

“Bucura-te Sarbatoare tacuta a desavarsitei cunoasteri!”

“Bucura-te Logodna cu Numele cel de intelepciune!”

“Bucura-te Mireasa, urzitoare de nesfarsita rugaciune!”

Au fost aceste zece zile adevarate ospete de limpezire si descifrare a multor intelesuri. Ne mira aceasta atentie, aceasta daruire a parintelui Daniil pentru noi. Am aflat insa si pentru ce. Pentru un vis de-al lui. Visa un schit, o incinta de chilii cu o arhitectura unitara din lemn, acolo pe varfde munte, pe muntele Raraului...

Visa un schit cu oameni deosebiti, pregatiti din toate punctele de vedere, cunoscatori de cultura, arta, stiinta si teologie. Vedea in noi cei ce venisem la el viitori componenti ai soborului pe care ar fi vrut sa-l conduca.

Ne spunea: “nu trebuie sa fim multi. Putini dar de calitate. Doisprezece daca am fi uniti in cuget si fapta am rasturna o tara intreaga, chiar toata lumea”.

Penultima zi a sederii noastre acolo a fost un post negru, total. N-ea spovedit pe fiecare in parte iar a doua zi pe 14 septembrie de ziua Sfintei Cruci a facut Sfanta Liturghie si ne-a impartasit. Facusem pana atunci o foame cumplita. Imi chioraiau matele si abia asteptam sfarsitul slujbei ca sa mergem la masa la trapeza, caci, se manca intr-o sala comuna.

Am mancat atunci atat de mult incat nu mai puteam sta drept in picioare ci trebuia sa stau aplecat de indopat ce eram.

Mancasem mai intai o ciorba de opintici cu ser si smantana; salata de cartofi fierti cu feliute de ceapa, ciulama de hribi cu mamaliga; urda de oi amestecat cu smeura si ca desert fagure de miere pe care l-am mancat cu ceara cu tot de flamand ce eram.

Pana la acea vreme il studiasem pe Sfantul Maxim Marturisitorul – Filocalia volumul II – cel mai profund ganditor al misticei ortodoxe. Am continuat cu volumul IV din filocalie in care cel mai mult m-am putut identifica cu scrierile Sfantului Sinaitul. Am facut rost intre timp de “Sbornicul” primul volum, cu scrierile Sfantului Teofan Zavoratul. Cea mai mare incantare insa pentru mine era Sfantul Nichita Stilat ucenicul Sfantului Simeon, Noul Teolog.

Sfatul parintelui Daniil era de a fi in mijlocul lumii, asemeni melcului care isi poarta casa in spate, adica si noi sa fim asemeni lui, invatand sa ne faurim casa propriului nostru suflet o cochilie in care sa ne retragem sa urzim cu insistenta si rabdare chemarea numelui de lumina al Domnului nostru Iisus Hristos.

MOARTE SI TRANSFIGURARE

Asa am si facut.

M-am intors in Bucuresti cu o optica schimbata total. Aveam acum a ma feri de oameni, de a evada din preocuparile minore zilnice si de a rosti neincetat, in orice ragaz, chemarea Numelui de Lumina, rugaciunea isihasta.

Treaba cu facultatea mergea struna. Rugaciunea nu numai ca era un reconfortant miraculos dar, imi aducea garantia unui randament la elaborarea proiectelor de arhitectura, dar si speranta apropierii de evenimentul transfigurarii care s-a si produs pe 2 februarie 1956(intrarea in biserica a lui Iisus).

Eram in timpul slujbei si rosteam rugaciunea inimii, pentru ca la un moment dat sa traiesc un fel de iluminare, o stare de de om de pe care cad niste lanturi, o eliberare de grija de pacat. Aveam certitudinea primirii harului datator de putere. Am avut atuncea certitudinea intrarii in randurile celor primiti sa fie copiii lui Iisus, certitudinea unei desavarsite impliniri in care ce era mai important se realizase, scapasem de teama ca voi mai pacatui in vreun fel oarecare.

A fost acea perioada, rastimpul celei mai fericite perioade din viata de pana atunci, perioada in care tot ce faceam reuseam.

Eram in anul IV de facultate si toate lucrarile pe care le faceam erau cotate cu cele mai bune aprecieri. Anul IV de fapt a fost si singurul an in care am fost printre cei trei premianti ai anului meu.

Dar, nu am pomenit pana acum de nemultumirile mele. Eram nemultumit totusi de faptul ca in aceasta stare de zisa “transfigurare” in care eram, starea aceasta o castigasem prin renuntarea la fizica, la chimie, la muzica, la iubire...Mi se parea ca pe undeva e o greseala ca aceasta retragere din toate si ascunderea in propria mea cochilie insemna un fel de mergere a valorilor stiintifice si ale culturii pe de o parte; pe de alta parte ma intrebam ce faceam eu in fond pentru semenii mei? Nimic! Ma extaziam in propria mea rugaciune fara sa ma mai intereseze rezultatele creatoare ale efortului umanitatii spre cunoastere si activitate creatoare. Ma simteam in fond ca un copac care avea menirea sa rodeasca dar de fapt nu rodeam nimic. Pana cand si lipsa mea de participare la bucuriile si durerile celor din jurul meu, ma conducea lent dar sigur catre un tragic deznodamant: revolta!

REVOLTA

Da! M-am revoltat!

Revolta s-a declansat intr-o zi pe care nu o voi uita niciodata.

Era intr-o duminica dupa ce plecasem de la Antim catre casa. Eram tulburat de atatea nedreptati pe care le vedeam in jur. Mergeam pe strada Justittiei catre statia de unde aveam sa iau tramvaiul. Mi-am amintit la un moment dat ca undeva intr-una din inchisori, zace asvarlita Maicuta Veronica stareta Vladimirestiului. Chipul acela ingeresc zacea undeva dupa gratii in disperare si frica si m-am revoltat impotriva acestui Dumnezeu “ocrotitor” care nu simte si nu vede! M-am revoltat impotriva lui Dumnezeu care lasa oamenii buni prada fiarelor! M-am revoltat impotriva filocaliilor, impotriva tuturor practicilor mistice care nu aveau nu aveau deloc puterea sa-i schimbe pe cei din jur. Care sunt in fond criteriile de selectie a celor alesi?! Criteriul trierii numai a celor ce se roaga nu poate fi real. Trebuie sa existe un alt Dumnezeu care sa-i aprecieze pe cei ce fac ceva pentru semenii lor si nu pe cei ce doar se roaga si altceva nu fac nimic! Revolta, a insemnat pentru mine o cadere cumplita pentru ca, nu mai aveam in “ce” si in “cine” sa mai cred.

Intre timp parintii mei vandusera casa din Bucuresti si mobila si se retrasesera fiecare in cate o manastire: tata la manastirea Slatina iar mama la Varatec. Eu ma mutasem intr-o camaruta la o armeanca.

COBORAREA IN INFERN

Terminasem tocmai anul V de studii si am plecat intr-o grupa de cinci studenti la Manastirea Moldovita unde trebuia sa facem releveul picturii exterioare a bisericii. Era si prietenul meu Nae in grupa aceasta. Eu cu el ne-am apucat de detalii de pictura iar ceilalti trei cu desenul scenelor. Mi-am ales sa detailez in aquarela o fresca ce infatisa pe Iisus coborand in infern. Pictam de doua zile la aceasta scena. Era ziua de 13 iunie 1958. Incepea sa apuna soarele si eu

lucram de zor pe o schela de lemn ca sa fiu mai aproape de fresca. La un moment dat seful santierului ma striga sa vin in biroul lui. Acolo trei cetateni mi-au cerut actele si mi-au spus sa-i urmez. M-au bagat intr-o duba si m-au dus la Militia din Campul Lung. De acolo m-au dus la securitatea din Suceava unde am pus prima oara pe ochi ochelarii prin care nu se vedea. M-au adus apoi in Bucuresti la securitatea din strada Uranus.

Aceasta a insemnat arestarea.

Nu-mi inchipuiam pentru ce as fi putut fi arestat. Credeam ca e o confuzie dar in celula fiind am auzit tusind parintele Benedict Ghius.

Au inceput anchetele, interogatoriul: ce prieteni am, de cand ii cunosc, unde am fost cu ei, ce discutii dusmanoase am purtat, ce activitate contrarevolutionara am desfasurat.

Ancheta a durat patru luni timp in care s-a constatat prin forta pumnilor si a injuraturilor ca comisesem “crima de uneltire impotriva ordinei sociale”. Am fost judecat si anchetat pe data de 8 noiembrie 1958 la opt ani munca silnica, 6 ani interdictie civica si confiscarea averii personale. Am fost in acelasi lot 16 persoane in frunte cu parintele Daniil, singurul care nu a vrut sa declare nimic, care nu a vrut sa vorbeasca nici in ancheta, nici la proces. Alaturi de mine mai erau cei cu care fusesem in cateva randuri la Rarau. Nae Radulescu, Serban Mironescu, Emil Mihailescu si Pistol Dan care il vazuse o singura data pe parintele Daniil si i se spovedise. In lot mai erau: parintele Staniloaie, doctorul V. Voiculescu (poetul), doctorul G. Dabija, profesorul Codin Mironescu si parintii de la Antim: Sofian, Felix precum si Arsenie de la Slatina, Roman Baraga de la mitropolia Iasului si ieromonahul Adrian Hagarasanul de la Rarau.

Am fost socotiti organizatie contrarevolutionara sub denumirea de “Rugul Aprins”. Parintele Daniil a fost condamnat sub acuzatia de: intensa activitate impotriva clasei muncitoare si a primit cea mai grea condamnare: 25 de ani munca silnica.

ANCHETA

Perioada de ancheta a insemnat pentru mine primul contact cu oamenii-fiare. Anchetatorii ma fortau cu bataia sa semnez declaratii scrise si talcuite de ei astfel incat sa reiasa ca sunt vinovat. Singura acuzatie care mi se putea aduce era aceea ca ascultasem posturile de radio straine, ca Serban venind la mine acasa obisnuia sa prinda “Europa libera”. De discutat si ascultat cele spuse la radio nici nu putea fi vorba. Nu ma interesa politica. Anchetatorii insa m-au fortat sa semnez. Mi-am zis: asa vrea Dumnezeu ca sa fac puscarie!

Aici a fost greseala mea. Fiind sub influenta unei conceptii deformate nu m-am luptat cu fiarele. M-am supus lor si am acceptat sa semnez lucruri care nu erau adevarate. M-am trezit la realitate adica la ideea necesitatii luptei dupa ce se terminase ancheta. M-am hotarat insa sa dau la iveala la proces procedeele salbatice ale anchetatorilor-fiare. Asteptam asadar procesul cu dorinta de a dezvalui planul de judecata model cum s-a desfasurat ancheta.

Mai inainte insa de a incepe procesul am fost chemat in biroul de ancheta. Ma astepta anchetatorul meu locotenent majorul Cenusa. Luind loc pe scaunul din coltul camerei, Cenusa a inceput sa ma ancheteze in legatura cu alti sase colegi de-ai mei din facultate creindu-mi pur si simplu sa spun despre ei lucruri neadevarate. Am avut prima oara satisfactia de a refuza pe anchetator cu fermitate sa fac pur si simplu o marsavie. Vazand ca nu se poate intelege cu mine, Cenusa s-a apucat sa scrie o declaratie pe aproape cinci pagini. I-am cerut sa ma lase s-o citesc fiindca altfel nu semnez. A cedat si m-a lasat s-o citesc. Cand am citit declaratia m-am ingrozit! Nu intelegeam ce fel de om este acesta, daca s-ar mai putea numi om acest Cenusa care mai amesteca sase colegi si colege in treburile “Rugului Aprins”. Citind-o ma hotarasem ca sa nu semnez prima pagina in care nu era nimic acuzator; restul nu pot semna pentru ca nu este adevarat. Vazand ca nu semnez l-a apucat turbarea. A inceput sa ma injure birjareste, sa ma faca fanatic, bandit, talhar, lepadatura, scursura societatii…si-a infipt mainile in parul meu si a inceput sa ma izbeasca cu picioarele. Eram insa cu constiinta impacata ca ma trezisem macar in al unsprezecelea ceas sa nu le mai semnez declaratiile lor false si

tendentioase. Dupa ce a obosit batandu-ma mi-a dat asigurari ca o sa infunde cu mine puscaria asa incat “sa mi se scurga creierii” ca societatea nu are nevoie de oameni “amorali” cum eram eu.

A urmat apoi dupa cateva zile procesul. In proces am dezvaluit complexului de judecata toate procedeele anchetatorului si fortarea de a semna declaratii false. La ultimul cuvant am aratat ca eu nu am desfasurat nici un fel de activitate politica, am aratat faptul ca apropierea de parintele Daniil s-a datorat unui respect pe care il aveam fata de dansul, am explicat faptul ca eu nu caut altceva decat intelegerea conceptiei despre lume, ca eu sunt un crestin, un credincios care crede in Dumnezeu si altceva nimic, ca practic nu exista probe ca as fi avut o activitate pentru “crima de uneltire impotriva ordinei sociale” conform articolului 209 punctul 2 Cod penal aliniatul “b” cu agravanta. Parintele Daniil a fost singurul care a refuzat sa vorbeasca, in rest fiecare din cei saisprezece care erau in boxa am spus cate ceva. Mi se pare ca nici doctorul V. Voiculescu nu a vorbit. Nu prea mi-aduc aminte. Tin insa bine minte ca a avut cea mai buna aparare. L-au aparat trei avocati. Zadarnic insa; a fost condamnat si el la 5 ani.

Dupa proces, la cateva zile ne-au transferat la inchisoarea Jilava.

JILAVA

Am nimerit in celula cu parintele Staniloaie Dumitru si cu prietenul meu Pistol Dan student la medicina.

Din punct de vedere spiritual, dupa revolta aceea, revenisem la solutia rugaciunii. Reluasem rugaciunea Isihasta si prezenta parintelui Staniloaie avea oarecum sa ma reconforteze deoarece dansul tradusese filocalia, care, iesise de sub tipar chiar sub grija dansului. Cu parintele Staniloaie petreceam ore in sir de discutii pe marginea ideilor spiritului Maxim Marturisitorul si alte probleme patristice in care parintele Staniloaie era poate cel mai competent. Suferea insa gandindu-se la familia dansului ramasa fara sprijin. “Nu stiu, nu inteleg de ce Dumnezeu a adus aceasta nenorocire peste familia mea. Inteleg ca eu sunt un pacatos, dar, ce vina are sotia mea, fiica mea?” se intreba parintele Staniloaie fara sa poata gasi un raspuns.

Inchisoarea Jilava in care eram, era un fort construit sub pamant in secolul trecut cu ziduri groase de 2m. cu camere de 5/5 metri boltite, cu o usa metalica si o fereastra mare cu gratii groase de fier. Inchisoarea avea doua aripi: in dreapta erau tinuti legionarii iar in stanga “ceristii” adica C.R.(contra-revolutionarii). Erau doua categorii distincte deoarece, legionarii aveau condamnari peste 15 ani pe cand C.R.-istii aveau condamnari pana in 15 ani. In celula nu aveam canalizare. Pentru necesitati foloseam un butoi denumit “tun” iar apa o caram din curtea inchisorii intr-un butoi de tabla. In Jilava am ajuns pe 8 noiembrie 1958 si am stat in celula cu parintele Staniloaie, cu care m-am mai relaxat in discutii despre sfintii si in deosebi despre Maxim Marturisitorul. Era intr-o stare sufleteasca tragica: pana si el marele mistic Staniloaie nu intelegea de ce Dumnezeu ingaduise arestarea lui, de ce sa faca familia lui sa sufere. La 24 decembrie cand eu si Pistol am fost mutati in alta celula unde era si Nae Radulescu bunul meu prieten din copilarie.

In celula nu aveam voie sa stam intinsi pe pat. Trebuia ori sa ne plimbam ori sa stam la marginea patului. Nu aveam voie sa coasem, nu aveam dreptul la creion si hartie si nu ni se dadea nimic de citit. Nu aveam dreptul nici sa scriem acasa asa ca ai mei, nu stiau nimic despre mine mai ales ca procesul s-a tinut in secret fara public. Dupa ce am sosit noi in Jilava, la doua saptamani dupa aceea mancarea incepu sa fie din ce in ce mai slaba. Insuficienta hranei facea sa se profileze un spectru nou necunoscut de mine: foamea. Cand am ajuns in celula cu Nae Radulescu ratia de mamaliga ajunsese cat un pachet de tigari (nici tigari nu se dadeau) iar painea de 100gr. ajunsese de 75gr. si numai de trei ori pe saptamana. Dimineata primeam un fel de ceai de culoare neagra la pranz si seara “mancarea” devenise cate o ciorba, zemuri de fasole, cartofi, arpacas sau varza. Intr-o celula incapeam in jur de 20-24 persoane fiecare in cate un pat metalic. Paturile erau suprapuse pe trei nivele astfel incat nu mai ramanea din celula decat un spatiu ingust de circulatie la mijloc, lateral: stanga si dreapta fiind paturile.

In celula stateam cu oameni de diverse profesii si cu diverse pregatiri. Era un amestec de tarani care refuzasera colectivizarea, muncitori simpli cu diverse condamnari si intelectuali. Existau mai multe categorii de detinuti ceristi.

Prima categorie si cea mai numeroasa era a “vorbaretilor”, cei ce vorbisera prea mult impotriva regimului. A doua era a “banchistilor” adica cei ce spusesera bancuri politice; a treia categorie erau “epistolarii” adica cei ce trimiteau scrisori lui Dej sau comitetului central in care critica politica de stat si in sfarsit a patra categorie era a “radiofonistilor” cei ce ascultau posturile straine de radio. Mai erau si diverse organizatii politice care aveau condamnari in general peste 15 ani. Conceptul juridic despre “organizatiile contra-revolutionare” implica nu numai existenta unei organizatii care sa aibe o denumire si un program. Era suficient sa fie implicate trei persoane in procesul pentru a se considera organizatie. Daca erau numai doi se considera “organizatie” iar daca aparea al treilea se considera organizatie si primeau condamnari de la 15 ani in sus.

Fiecare avea o “Iuda” un “turnator” – cum se mai numeau acestia – care depusese marturie scrisa catre securitate. Si-n grupul nostru denumit “Rugul Aprins” au fost doua lepre care ne-au turnat. Unul era Iliescu Dan, un coleg al meu de facultate care fusese exmatriculat din cauza a doua repetentii la matematica si un avocat pe nume Raul Radulescu. Amandoi patrunsesera printr-o falsa prietenie in grupul nostru si mai ales Dan Iliescu care mersese intr-una din veri cu noi la schitul Rarau.

E momentul sa deschidem o paranteza si sa spunem ca pentru mine “raul” nu existase pana la arestare. Nu avusesem de-a face cu “oameni rai” si nici nu credeam in existenta lor. Nu credeam ca exista oameni care in mod premeditat fac rau altora, nu credeam ca existau turnatori si lepre in stare sa faca orice pentru a castiga niste bani; o stea in plus pe umar sau stiu eu ce alte onoruri. Nu intelegeam cum de este cu putinta asa ceva si-n consecinta nici nu credeam ca exista.

Arestarea mea insa a insemnat contactul meu cu astfel de oameni-fiare. Primul contact a fost un anchetator Cenusa care era de o rautate feroce. Ma injura, ma umilea, ma lovea, cauta ca din orice spuneam sa gaseasca un capat de ocazie dand oricarei fraze de-ale mele o interpretare care sa conduca spre profilarea unui delict. Pozitia mea fata de Cenusa era cu rabdare, ingaduinta, de iertare, gandindu-ma ca Cel rastignit se rugase pentru vrajmasii Sai pentru ca nu erau constienti ca fac rau si ziceam si eu: “iarta-le lor Doamne ca nu stiu ce fac!” Totusi, dupa cum am spus mai inainte de-a lungul anchetei am ajuns la concluzia ca realitatea este alta, ca Cenusa nu urmarea stabilirea adevarului, ci, cauta ca sa interpreteze totul spre a dovedi sefilor sai ca a descoperit un “dusman al poporului” – cum spunea Cenusa despre mine. Descoperind ca intre mine si el era un conflict pe plan moral si filosofic am ajuns intru tarziu la concluzia ca, cu raul trebuie sa te lupti, ca trebuie sa te angajezi intr-o lupta spre a-l impiedica sa faca raul pe care voia sa-l faca cu orice chip.

Al doilea contact cu “oamenii rai” s-a deschis odata cu aducerea mea in Jilava. In fiecare celula aproape, existau “turnatori”, lepre, viermi care cereau sa fie scosi la “raport” ADICA SA SPUNA conducerii inchisorii ca in celula se discuta diverse probleme, ca exista hartie si creion, ca se scrie pe sapun sau pe tocul de cauciuc scos de la bocanc etc. Orice turnatorie avea ca rezultat scoaterea din celula si inchiderea la “neagra” sau la “izolator” unde regimul era si mai sever: nu aveai pat, se dormea pe scanduri, se manca odata la doua zile si nu aveai dreptul la “aer” adica plimbarea de o ora de care beneficiam conform regulamentului. Astfel de oameni nu puteam sa-i iubesc asa cum spunea undeva in Scriptura, ca trebuie sa iubim pe vrajmasii nostri si sa facem bine celor ce ne urasc pe noi. Era un precept pur si simplu absurd si in contradictie cu comportarea lui Hristos fata de farisei si falsii carturari. Hristos nu a discutat cu acestia prieteneste si nu a adeverit cu nimic prin comportarea sa ca fariseii ar fi de iertat. Dimpotriva, Hristos le spunea “vai voua ca sunteti ca niste morminte varuite pe dinafara si inauntru pline de stricaciune”. Hristos i-a numit pe farisei “pui de naparci” si “fii ai diavolului” subliniind ca nu are nimic comun cu ei. In felul acesta “iarta-le lor Doamne ca nu stiu ce fac” apare ca ceva strain de spiritul polemic si combativ de care a dat dovada Iisus Hristos in scurtul rastimp cat a stat intre oameni.

Stand astfel lucrurile, pot spune ca intrarea mea in puscarie m-a fortat sa fiu “cu picioarele pe pamant” sa inteleg ca furul nu vine sa ocroteasca turma ci s-o piarda; nu vine pe usa din fata ci pe usa din spate ca sa “sape” si sa fure. Reflectand lucid asupra prototipului nostru ideal: Hristos, am ajuns sa descopar necesitatea categorisirii oamenilor in scopul de a ma feri de lepre si de puii de vipera, adica de a fi intelept ca sarpele care in fata unui pericol isi ascunde capul spre a-l feri de loviturile de moarte.

Cu aceste ganduri, reflectand in sinea mea mai adanc asupra realitatii, a inceput pentru mine procesul de intelegere al conflictului dintre bine si rau dintre lumina si intuneric. Cu aceste ganduri a inceput pentru mine cunoasterea unei realitati cu profunde semnificatii, realitate de care nu aveam habar pana in clipa in care am fost arestat. Cu aceste ganduri am inceput sa ma consider realist…sau mai bine zis inceputul drumului spre o noua cunoastere a realitatii metafizice, a lumii fizice, reale si nu inchipuite. Gardienii –"caralii" – cum li se spunea – erau si ei de mai multe categorii. Fiecare schimb era altfel: unii ingaduitori altii rai la culme pana la ferocitate fiindca urlau la noi, ne aplicau diverse pedepse, ne amenintau cu "neagra" (izolatia in camera cu regim sever). Unii gardieni ne zambeau, altii aveau figuri schimonosite cu priviri pline de ura. Acestia din urma foloseau o conceptie in care hotii erau mai putin vinovati fiindca au furat doar merele, in schimb noi "politicii" eram talhari si banditi pentru ca pasami-te noi am vrut sa smulgem copacul din radacina. Teoria aceasta a gardienilor m-a ajutat si m-a condus realmente la necesitatea smulgerii acestui copac al raului cu radacinile adanc infipte in pamant.

Fara sa vreau vietuirea in inchisoare a facut din mine un politician si m-a ajutat sa inteleg intru tarziu de ce parintele Daniil vorbind despre existenta naparcilor spunea ca aceste naparci trebuie strivite, ca aceasta plaga sociala trebuie combatuta, izolata, extirpata.

Raul in societate il vedeam ca pe un cancer cronic cu radacini ajunse pana in cele mai neasteptate zone ale organismului social. Astfel Jilava cu zidurile ei groase si reci, cu tinetele si turnatorii ei, m-a facut sa-mi schimb optica, sa privesc adanc in jurul meu si sa inteleg drama, tragedia destinului acestei lumi, adevaratul ei "CHIP" care era in fond in conflict cu adevaratul "CHIP" al lui Dumnezeu.

A fost perioada mea de tragica revelatie, de trista constatare ca tragedia mea nu este in fond decat o reflectare a marii tragedii a umanitatii…

M-am vazut mai mic ca oricand, dar in acest tipar al existentei mele puteam citi acuma marea drama a istoriei: lupta dintre asupritori si asupriti, clasele suprapuse ajunsese sa dicteze asupra claselor "inferioare" in scopul castigarii de putere spre a acumula cat mai multe bunuri materiale.

DILEMA: VISUL SAU REALITATEA?

Am privit inapoi cautarile mele de innobilare sufleteasca si m-am vazut asemeni unei gaze nepricepute care era interesata numai de problemele ei si nu era in stare sa vada realitatea, cruda realitate a lumii!

M-am gandit la fratele Andrei Scrima si l-am vazut ca pe un copil visator care habar nu avea de realitatea aspra si dureroasa a conflictului…

M-am gandit la arhimandritul Cleopa si l-am vazut ca pe un prunc nepriceput care nu avea habar de existenta viperelor…

M-am gandit apoi la parintele Daniil la cel ce vedea necesitatea extirparii naparcilor si l-am gasit singurul realist dintre toti visatorii din biserici si altare.

M-am gandit la parintele si am inteles spiritul lui polemic si combativ de care daduse dovada, mi-am amintit de forta lui spirituala, de puternica lui personalitate rezultata din tainica intelegere a "Apocalipsului" lui Ioan Evanghelistul.

Pentru mine invatatura lui Hristos incepea acum nu cu fericirile ci cu:

"Vai voua fariseilor fatarnici care legati sarcini grele spatele oamenilor iar voi nici cu degetul nu le clintiti!"

"Vai voua fariseilor fatarnici care iubiti locul de frunte la intruniri si ospete, scaunele cele mai de sus din sinagogi!"

"Vai voua fariseilor fatarnici ca iubiti inchinarea de la oameni si sa vi se zica "invatatorule!" voua povatuitori orbi!"

“Vai voua farisei fatarnici ca luati banul vaduvei si painea de pe masa saracului!”

M-am intors apoi cu gandul la Vladimiresti la acel stup de albine visatoare care cantau “Lumineaza-te, lumineaza-te Noule Ierusalime ca slava Domnului peste tine a rasarit”, m-am intors cu gandul la arestarea si desfiintarea lor, provocata desigur de lepre si turnatori care au intrerupt in rau splendida joaca a unor fete care visau un “Nou Ierusalim”, o lume a pacii si intelegerii.

Am inteles atunci “scara lui Ioan Clinax” fresca de pe peretele de nord al bisericii Sucevita, scena judecatii de apoi din capela Sixtina si de pe peretele de vest de la Voronet, si am vazut conturandu-se un nou conflict intre visatori si realisti.

M-am intrebat atunci: ce e mai bine? Sa visezi ca Beethoven si Dvorjac o lume noua sau sa fii realist ca Wagner?

A fost o dilema tulburatoare!

Am ales visul. Realitatea era prea dureroasa ca s-o pot trai fara serioase repercusiuni filosofice, implicatii care ma incurcau decat sa ma lamureasca si de aceea am optat din nou pentru simbolica melcului.

Mi-am readus in inima ruga necontenita isihasta, m-am retras in mine si am inceput sa cant “Lumineaza-te, lumineaza-te Noule Ierusalime”.

Am readus din Noul Testament la infatisarea lui de vis si-am inceput cu inceputul:

“Fericiti cei saraci cu duhul ca acelora este imparatia cerurilor!”

“Fericiti cei blanzi ca aceia vor mosteni pamantul!”

“Fericiti cei curati cu inima caci aceia vor vedea pe Dumnezeu!”

“Fericiti facatorii de pace ca aceia fii lui Dumnezeu se vor chema!"

“Fericiti cei flamanzi si insetati de dreptate ca aceia se vor satura!”

“Fericiti veti fi cand va vor izgoni si va vor prigoni pentru dreptate si vor zice tot cuvantul rau impotriva voastra!”

Eram consolat cu privire la asigurarea "fericirii” mele, dar nu prea imi convenea ca plata va fi in ceruri si nu pe pamant. Oare Dumnezeu nu ar avea ambitia sa instaureze si pe pamant o noua ordine sociala? De ce oare aceasta parasire a propriei creatii? De ce atata slabiciune, de ce atata ura intre oameni, de ce frica, de ce pocainta, de ce biserici, de ce euharistia e o “taina”, de ce soteriologia se intinde pe milenii, de ce un Ierusalim vechi ce trebuie daramat si nu de la inceput un Ierusalim perfect asa dupa cum este si Creatorul?

As fi vrut sa visez dar nu puteam din cauza foamei care devenise o obsesie!

As fi vrut sa visez dar nu puteam din cauza conflictelor din celula intre detinuti!

As fi vrut sa visez dar nu puteam din cauza amenintarilor si urletelor gardienilor, urlete care ma faceau sa tremur…

Am inceput sa visez sa redau in inima si gandurile mele convingerile de mai inainte dar foamea, frigul ma impiedicau. Ceea ce am trait in “Reduitul” din Jilava era ca un vant sinistru povestilor al unui infiorator viscol devastator.

JILAVA

Dupa zece luni de stat in Jilava, pe data de 14 august 1959 am fost strigat de pe o lista, alaturi de alte sute de detinuti si transportati cu trenul, apoi cu bacul si debarcati undeva intr-un ostrov in Balta Brailei, in colonia de munca cu

numele de Stoenesti. Ne-am instalat circa 1200 de detinuti in doua baraci lungi de aproape 70 m. cu paturi pe trei randuri, fara tavan, de se vedeau leaturile de pe sarpanta si cartonul asfaltat din care era facuta invelitoarea. Era cald, era mizerie, incepuse munca la digul de pamant ce trebuia ridicat spre a apara terenul agricol de revarsarile Dunarii. Ne sculam la 5 dimineata, primeam 350gr. De paine si o “cafea” cu putina marmelada si o porneam cu toti cei 1200 detinuti spre locul de munca, un drum de strigate si haituieli “ia pe cinci” si “tine aproape pe bandit!” Sapam in gropi la 50m. de dig, incarcam pamantul in roabe cu lopata, apoi duceam roaba cu pamant pe dig si ne intorceam cu roaba la groapa spre a o incarca, mereu in strigatele gardienilor. Foamea era prima mare pacoste iar brigadierii(sefii detinuti care aveau sarcina de a indemna la lucru) beneficiau de portii duble de mancare care starnise concurenta in randurile detinutilor si pentru ca erau, multi pretendenti la postul de brigadier, acestia au inceput si ei sa urle si sa strige la noi ca ceilalti spre a dovedi gardienilor atasament pentru cauza digului si competenta de a fi brigadier. La pranz veneau butoaiele cu mancare in carute trase de cai: o bucata de mamaliga si doua zemuri iar seara cand ne intorceam in colonie mai primeam o bucata de mamaliga cu inca o zeama. Ne culcam majoritatea doi insi intr-un pat. Inainte de culcare ni se bagau in baraca doua butoaie mari pentru necesitatile din timpul noptii. Aceste butoaie mari pentru necesitatile din timpul noptii. Aceste butoaie aveau un miros ingrozitor pe care il suportam cu totii deoarece regulamentul prevedea incuierea baracilor in timpul noptii si deci imposibilitatea de a folosi closetul din curte caci nu exista canalizare.

Toti credeam ca suntem in pragul eliberarii ca va veni un decret de amnistie cat de curand. Lunile insa treceau, implacabil fara ca sa apara nimic la orizont. Bataile celor care nu-si faceau norma nu conteneau. Fricii si foamei i s-a adaugat si frigul iernii ce se apropia cu pasi repezi. La inceputul lui octombrie, eu si cu Nae am fost categorisiti inapti si trimisi intr-un saivan la cca.300m. de colonia de munca. Eram sfarsiti, slabiti, ca si prietenul meu. La saivan insa mizeria era si mai mare astfel incat neputand suporta, am cerut sa intram in niste brigazi noi care se formau pentru saparea de canale de desecare. Si-acolo acelasi spectru al foamei si frigului. Beneficiam insa de un locotenent major care conducea lucrarile si care era mai omenos. Nu l-am auzit niciodata strigand la noi, nici injurandu-ne cum o faceau cei de la Stoenesti.

Cand mi-aduc aminte de perioada de doua luni si ceva de la saivane, mi-a ramas intiparita in minte o scena grea de a putea fi sugerata. Dupa ce mi se dadea masa, in butoaie mai ramanea ceva mancare si-atunci fara sa mai tina seama de de nimeni si nimic detinutii se aruncau cu gamele unii peste altii ca sa ia ce mai ramanea in butoaie. In fata acestei scene, gardienii se adunau razand, amuzandu-se...

Terminandu-se desecarile, a venit o noua triere a detinutilor. Toti treceam prin fata a doi medici care fara nici un consult, dintr-o singura privire treceau pe unii in tabara inaptilor iar pe cei ce li se pareau mai vanjosi, mai sanatosi ii retineau mai departe pentru digurile de la Stoenesti. Am trecut si eu prin fata lor si m-au considerat apt de munca cu toate ca eu abia mai puteam merge.

Asa am ramas pentru iarna in Stoenesti si am trait durerea despartirii de Nae care fusese triat ca inapt.

A urmat cea mai cumplita perioada de infometare, spaima si frig. Ploaia curgea in pat in patru locuri. Patul, paturile, erau toate ude. Marsaluiam spre locurile de lucru prin niste noroaie groaznice, pamantul se lipea de casma, de lopata, totul era potrivnic noua, pana si natura se alaturase cu cei ce ne chinuiau. In sufletul meu se asternuse un intuneric total. Nu ma mai puteam ruga, pierise din mintea mea totul. Devenisem un animal inebunit de foame, spaima si frig.

Mi-aduc aminte de ziua de 25 decembrie 1959 ziua de Craciun. Ploua. Regulamentul prevedea ca pe ploaie sa nu fim scosi deoarece nu putea fi asigurata paza in bune conditiuni. Totusi am fost scosi din colonie si dusi la lucru din ordinul comandantului coloniei. Lucram la niste santuri de desecare. Pamantul se lipea de casma si de lopata incat nu se putea face mai nimic. Vazand situatia asta gardienii veniti cu noi care nu le convenea nici lor faptul ca pe ploaie fusesera si ei scosi la lucru, ne dadura pace. Toti stateam zgribuliti in ploaie. Intrasem sub o salcie batrana si noduroasa cu scopul de a fi mai la adapost dar degeaba...Ploaia patrunsese de mult prin mantaua subtire, prin pufoaica. Simteam cum pe ceafa se strecura un suvoi subtire de apa. Inamolit in noroi cu privirile pierdute, dintr-o data am avut imaginea pietii Sf. Gheorghe din Bucuresti si un furnicar de oameni care alerga incoace si-n colo dupa treburi si cumparaturi pentru

Craciun. Imaginea unei alte lumi decat acea mizerie in care eram noi. O alta lume care nu se sinchisea de mizeria in care traiam noi, o lume uitata si parasita...

Aceasta era ideea: o lume uitata, parasita. Uitati de ceilalti oameni, uitati si parasiti de Dumnezeu. Am simtit atunci un gol in mine si un vifor in gandurile mele. Am refuzat din clipa aceea sa mai cred in ceva.

Am refuzat din clipa aceea sa mai accept existenta ideii de Dumnezeu. Era prea mare suferinta foamei, frigului, mizeria pentru ca un Dumnezeu daca ar fi existat sa nu fi intervenit sa schimbe ceva, sa-si ocroteasca fii cazuti.

Intr-o totala deznadejde, intr-un total intuneric al prapastiei in care zaceam mi-am zis: “Toate sunt scorniri si povesti pentru naivii de voi”. Nu poate exista un Dumnezeu atat de surd, atat de orb in fata suferintelor noastre. Daca ar fi intervenit, ar fi facut ceva ca lumea sa arate altfel decat cum arata. Totul e absurd. Ordinea e in fond o tragica dezordine, armonia si iubirea sunt idei absolute, in realitate conflictul dintre contrarii este dominat si stapanit de cei cu pistoale la brau. Cel mai destept, cel mai intelept este cel inarmat cu tunuri si rachete. Ei stapanesc o lume parasita, ratacita in cautari sterile fara raspuns. Jalnica realitate! Crunta deceptie!

Acest viscol, acest vifor de ganduri imi pustiise gandurile si simtirile.

Am ramas inert, amorf, mult, mult timp, in care nu am mai crezut in nimeni si nimic. Cea mai nimerita atitudine ar fi fost sa incerc o intrare in cordonul de paza spre a fi impuscat. Am gindit-o de nenumarate ori dar n-am facut-o. Nu stiu de ce! Ar fi fost logic s-o fac dar n-am facut-o! Nu stiu de ce!

Starea aceasta a durat doi ani de zile: din decembrie 1959 pana in decembrie 1961. Intre timp fuseseram transferati la colonia Salcia, o colonie tot de detinuti politici la 5km. De Stoenesti.

MITEL

Muncisem in acest timp peste puterile mele, ca sa pot beneficia si eu de scrisoare acasa si pachet. Cei ce faceau norma la lucur beneficiau de o carte postala in care puteam cere tigari alimente. Visam eliberarea sa-mi pot face un camin si sa traiesc linistit ca un animal domestic. Nu ma mai interesau nici fariseii, nici fericirile, nici armoniile, nici contradictiile, nici realitatea, nici visul.

M-am trezit la un moment dat visand. Eram internat in spitalul din Salcia pentru o afectiune cardiaca. O endocardita reumatismala care imi dadea o stare de febra care ingrijora pe medicul curant recrutat tot dintre detinuti, cu numele de Mircea Iacobescu. In spitalind m-am imprietenit cu un tanar Manea Dumitrescu caruia ii spuneam Mitel. Avea T.B.C. Pulmonar dar mergea spre bine. In scurt timp am devenit foarte apropiati si petreceam ore in sir povestindu-i despre filocalie, despre pateric, despre Andrei Scrima si parintele Daniil, despre acatistul Rugului Aprins si despre Vladimiresti. Povestindu-i toate am retrait eu insumi toate valorile pe care le traisem cu ani in urma in cadrul “Rugului Aprins”. I-am marturisit si noua mea viziune a unui Hristos viguros, combativ care a luptat deschis, fatis cu fariseii dar care in acelasi timp visase si el la un Nou Ierusalim, o imparatie a ordinei, a armoniei si luminii. Mitel ma asculta cu atentie, imi cerea lamuriri cu privire la rugaciunea isihasta si ajunsese la convingerea ca dimensiunea noastra verticala “z” edul coordonatelor noastre pamantene nu puteau fi realizate decat prin rugaciune dar mai ales prin FAPTE de lumina, rugaciunea farar FAPTE fiind inutila, inoperanta. Insusindu-si tehnica rugaciunii an foarte scurt timp, Mitel mi-a marturisit autenticitatea luminii, bucuriei ce-o ai facand aceasta rugaciune si intr-una din zile, comparativ, a inceput sa-si dezvaluie taina vietii lui.

Mitel gandea ca un politician alb. A fi crestin, inseamna teroretic a face politica. A fi axat pe o ideologie crestina insemna deja a intra in conflict cu ideologia marxista, cu conceptia materialista despre istorie si societate. In acest sens crestinismul este prima esenta la antipodul teoriei marxiste, a dominatiei materiei asupra spiritului, ceea ce in esenta reprezinta conceptia Antichristului din apocalipsul lui Ioan Evanghelistul. Cei ce si-au insusit primii aceasta conceptie au fost sovieticii si prin infrangerea noastra in cel de-al doilea razboi mondial, s-a produs si invazia antichristica si asupra tarii noastre. Fiara deci, fiara din apocalipsa erau sovieticii care ne-au impus regimul lor terorist creat de Stalin,

aceasta satana a secolului XX, care isi impunea ideologia prin teroare si dictat silind pe oameni sa gandeasca la fel, sa vada salvarea in bunurile materiale, facand din politica de stat, o politica eminamente antihristica.

Mitel gasise cheia rezolvarii acestei probleme: lupta; mobilizarea la lupta a Germaniei, Japoniei si Statelor Unite ale Americii intr-un front comun de lupta militara, armata care sa striveasca pe Antichrist-Uniunea Sovietica. Dar ca sa fie mobilizate la lupta aceste tari trebuia ca cineva sa demaste marsavia politicii sovietice iar acel cineva putea fi el, noi amandoi care asemenea unor trambite sa demascam satanismul sovietic. M-am simtit atsat de aceasta viziune fiind de acord cu el ca balaurul apocaliptic, fiara antichristica nu era altcineva decat Uniunea Sovietica rupta de lumea libera prin hotarul Cortinei de Fier.

Am trecut la elaborarea unui plan de actiune pe care sa-l realizam dupa eliberarea noastra din inchisoare. El avand numai cinci ani condamnare, avea sa mai astepte pana ce urma sa ies si eu din inchisoare. Impreuna vom trece granita clandestin la Tito, de acolo in Italia si-apoi in Germania Federala unde vom lua legatura cu cei de la postul Europa Libera si vom incepe actiunea de demascare a fiarei apocaliptice.

Zile in sir, saptamani de-a randul am analizat variante de trecerea frontierei pe la sarbi, felul cum aveam sa vorbim la radio, prin gazete, ca sa deschidem ochii apusului asupra pericolului fiarei apocaliptice de la rasarit.

Paralel cu prietenia dintre mine si Mitel, m-am apropiat de medicul meu curant Iacobescu Mircea, care m-a invatat sa fac injectii, sa fac analiza sangelui, numararea globulelor, formula leucocitara, analiza urinei, si cate altele. Ajungand sa lucrez singur toate analizele din spital aveam si eu satisfactia ca fac si eu ceva pentru cei din jurul meu. Mitel intre timp se inzdravenise si parasi spitalul fiind trimis la colonia Gradina din luna Mai 1961. In timp ce noi eram in spital se produsese o schimbare. Detinutii C.R. Din Salcia au fost trimisi o parte la colonia Stimba, o parte la colonia Gradina, iar in Salcia venira legionarii. In felul acesta am putut sa-i vad pe ceilalti din lotul meu caci majoritatea am fost considerati legionari.

Astfel l-am vazut pe Roman Braga, pe Serban Mironescu si pe parintele Benedict Gius cu care am si putut sta mai mult de vorba in spital caci fusese si el internat in acelasi spital cu mine.

Mi s-a facut si mie iesirea din spital prin Iulie 1961 si ajungand in Salcia am avut neplacerea de a auzi ce se spune despre mine: ca as fi un “turnator” de inalta clasa. Am suferit mult vazadu-ma ocolit de multi amici de-ai mei care mai direct, mai indirect isi manifestau dispretul. Noroc cu Mitel si cu inca doi profesori de-ai mei de la scoala germana care au stat alaturi de mine demonstrand prin aceasta netemeinicia celor ce se vanturau despre mine. In colonia Gradina am refuzat sa mai lucrez. Mi-a adus treaba asta multe necazuri dar pana la urma am biruit. Aveam insa nostalgia linistei de la spital unde nu vedeam gardienii cu saptamanile plus ca aveam prietenia doctorului Iacobescu. Intre timp Mitel fusese strigat de pe o lista si eliberat inainte de termen. Ramas fara Mitel, m-am hotarat sa simulez o intensa durere la coloana vertebrala uzand de o mica deformatie a spirelor care se putea simti la pipait. Simuland perfect durerea, medicul detinut al coloniei m-a internat la infirmerie si a facut raport de trimitere la Salcia ceea ce s-a si intamplat pe la inceputul lui Decembrie 1961. ajuns in Salcia am aflat ca Iacobescu fusese si el eliberat astfel incat am devenit pacientul doctorului chirurg Trifan.

IANOS

Atmosfera din spitalul de la Salcia era deosebit de linistita, prielnica reflexiilor, meditatiei. Alcatiusem nestanjenit un cor. Cantam fara sa ne pese de nimeni. Atmosfera din puscarie se schimbase mult in bine. Ordinul era venit de sus; pusesera la respect pe gardieni care nu mai injurau, nu mai bateau, mancarea devenise suficienta, scapasem de foame, de frica, in spital era cald.

Tocmai atunci se auzi ca un nou lot de legionari a venit in colonia Salcia si chiar a doua zi ne-am pomenit ca vine in camera unde stam eu, un barbat cam la 50 de ani si se prezenta: Hegedus Ianos. Era de statura mijlocie cu ochii

cenusiu deschis, avea trasaturi care tradau fermitate si barbatie dar si o inima buna, o fire blanda, prietenoasa. L-am tratat cu niste tigari, fiindca tocmai primisem pachet printr-o aprobare speciala, ca sa cer medicamente. Odata cu medicamentele toate, imi trimise si tigari si ceva alimente. Am intrat amandoi in vorba dupa ce ascultase nu prea incantat corul nostru. Din vorba in vorba am ajuns sa-i spun parerea mea despre Hristos care paralel si succesiv era si un mare realist si un mare visator astfel incat si noi trebuie sa imbinam realismul cu visarea. Ianos insa nu accepta pe Hristos ca visator ci exclusiv ca un mare realist care era in acest sens si un mare vizionar. Observasem ca la cantecele noastre religioase Ianos iesea din camera. L-am intrebat de ce face aceasta. Mi-a raspuns atunci incepand cu povestea Fiului lui Dumnezeu, care fusese trimis pe pamant sa cheme la adevar pe oameni si sa le dea lumina din lumina. Dar oamenii nu au putut sa-L inteleaga. Venise pe pamant sa spuna oamenilor ca secretul luminii este munca, efortul de a face mai multe fapte bune. Nu a venit sa instaureze o noua religie. Nici gand. Dar, nu a fost inteles si-n loc ca oamenii sa-si insuseasca religia muncii, filosofia efortului, a daruirii, a cunoasterii, oamenii au facut din El un idol si au inceput sa creada ca Iisus trebuie idolatrizat, au inceput sa i se inchine, au inceput sa-i cante cantari de laude si osanale. Hristos plecase de pe pamant infrant, intristat de neputinta de a face ceva pentru cei buni, si a luat cu sine corpul material tocmai pentru ca oamenii sa nu aibe prilejul sa se inchine la costumul lui material. Ianos parea un dusman al religiei crestine, un dusman ciudat care totusi vorbea despre Hristos ca de o persoana reala, dadea niste detalii si interpretari pe care nu le mai auzisem. Faptul ca Hristos nu venise sa intsaureze o religie era perfect adevarat. De fapt tot cee ce numim noi astazi crestinism, ne gandim la instituirea bisericii ca insititutie, avand o ideologie care aparent se bazeaza pe invatatura lui Hristos. In realitate singurul lucru pe care Hristos a vrut sa se faca dupa plecarea Lui, este Cina cea de Taina, adica strangerea la un loc a celor ce se considerau urmasii lui si a ucenicilor lui, reeditarea adica a acelei impartasiri simbolice cu paine si vin respectiv trupul si sangele(trupul fiind “faptele” iar sangele “invatatura” sa, ideologia christianica, conceptia despre om, lume si Dumnezeu). Noianul de slujbe, posturi si rugaciuni dogamtice, soteriologia si liturghia toate acestea sunt creatia celor din secolul IV si a celor de dupa secolul IV adica, creatia parintilor bisericii de rasarit. Dogmele si ele nu au fost turnate in tipare rigide de catre Hristos ci de oamenii bisericii, la multe secole dupa Hristos. Slujbele prelungi cu lumanari si cadelnite, multitudinea de cuvinte in rugaciuni pe care le prezinta si astazi religia sunt pe drept cuvant in contradictie cu un indemn de-al lui Hristos care spune: “Iara voi cand va rugati nu spuneti multe cuvinte ca fariseii, care cred ca in multimea vorbelor esti bine placut lui Dumnezeu, ci rugaciunea voastra sa fie asa: Tatal nostru carele esti in ceruri...”etc. De asemenea in alt loc spune: “Nu cel ce zice Doamne, Doamne, va intra in Imparatia lui Dumnezeu ci acela ce face voia lui Dumnezeu si implineste invatatura despre fapte”. Intr-adevar religia crestina a impus oamenilor participarea la o serie de ritualuri astfel incat “crestini” se numesc numai cei ce merg la biserica si iau parte la ritualurile ei, ca si cum ceilalti care nu participa la ritualuri, nu ar avea nicmi comun cu Hristos! Hristos in fond nu a conditionat intrarea in Imparatia Luminii cu necesitatea participarile la un “cult” anume; dimpotriva Hristos prin acele cuvinte ca “numai cei ce fac voia lui Dumnezeu vor mosteni Imparatia cerurilor” adica cei blanzi, cei curati cu inima, cei ce fac pace, cei ce sunt insetati de adevar si dreptate. Prin aceasta Hristos a legiferat universalitatea invataturii Sale valabila pentru toate popoarele. In felul acesta nu are importanta faptul ca esti budist, confucianist sau mahomedan, important este daca faci faptele iubirii aproapelui. Aceasta este ideea pur christianica si de aceea i-am dat dreptate lui Ianos. Hristos nu a poruncit sa se faca slujbe ore in sir, nu a poruncit sa se faca posturi, nici sa se cante imnuri si osanale, nici sa se faca metanii si nici sa se aduca colivi si colaci. Toate acestea sunt obiceiuri preluate sau aparute de-alungul secolelor care a satisfacut ideea de “mister” ridicata la rang de dogma in religia crestina. In felul acesta drept vorbind setea de cult, de ritual al oamenilor este izvorata mai curand din neintelegerea caracterului universal al invataturii lui Hristos. Este adevarat ca Hristos nu da suficiente lamuriri asupra multor notiuni care aparent sunt elementare, dar nu este nici mai putin adevarat ca Hristos a spus ca ar avea multe de explicat dar ca oamenii la ora aceea nu puteau intelege, nu aveau suficiente notiuni ca sa poata inainta in cunoastere. “Acum v-am vorbit in pilde si parabole dar, va veni vremea cand va voi vorbi deschis despre Tatal”, “Inca multe am sa va spun dar acum nu puteti intelege” sau “Iata v-am vorbit despre cele pamantesti si nu ati inteles; cum veti putea oare sa intelegeti cele ceresti!”

Continuand cu lamuriri asupra relativitatii autenticitatii textelor, Ianos afirma ca Hristos, Fiul Luminii nici nu a fost evreu ci egiptean, venind in mijlocul, in inima celor mai detractati farisei tocmai spre a le vadi fatarnicia lor de orbi si falsi pastori: “Eu sunt pastorul cel bun! Pastorul cel bun sufletul sau si-l pune pentru oile sale”.

Faptul ca Hristos ar fi egiptean ar umple oarecum golul de 30 de ani despre care evangheliile nu spun nimic altceva decat de ducerea la 12 ani in templu si discutia cu carturarii. Ceea ce m-a contrariat insa a fost faptul ca Ianos contesta existenta reala a unei evreice pe nume Maria care sa fi fost mama lui Iisus. Nu stiu cum dar mi s-a parut ca negand existenta fecioarei Maria nega insasi existenta lui Iisus si atunci revoltat i-am spus: "Ianos, tu vrei sa-L darami pe Hristos si negi atunci si venirea miraculoasa a lui Iisus?" "Eu nu neg miracolul si nici pe Iisus Fiul lui Isis – Lumina nu vreau s-o neg, dimpotriva EU IL CUNOSC pe "Izmor" Fiul zeitei Isis, Fiul Luminii si vreau sa-L ridic pe o treapta mult mai inalta decat l-au ridicat oamenii bisericii, vreau sa-i redau adevaratul sau chip de lupta, de filosof, ca cel mai mare spirit intrupat pe pamant. Izmor nu a stat in pantecele niciunei femei! El s-a pozitivat, a luat trup pamantesc in chip miraculos in sanul unei familii instarite de egipteni, in mare secret incat toti cei din jur au luat cunostinta cu acest miracol fara sa se discute prea mult. Povestea cu pestera si ieslea este o completare imaginara, o poveste care, circula dincolo de granitele Egiptului pe care au inventat-o iudeii spre a dovedi ca Iisus a fost de-al lor, insa realitatea este ca Izmor, Fiul lui Isis, Fiul zeitei Luminii, nu a avut nimic comun cu iudeii insa in misiunea Sa pe pamant era inclusa si demascarea celor ce se considerau "popor ales" in realitate fiind un popor blestemat, si care prin rastignirea lui Izmor si-au inzecit blestemul, acesti diavoli cu chipuri de om care au crucificat cea mai mare Lumina din cate au venit pe pamant.

In timp ce vorbea Ianos, un coleg de camera ma anunta ca un legionar vrea sa ma vada. Am iesit si nu mica mi-a fost bucuria cand dincolo de sarma ghimpata care separa spitalul de restul coloniei, l-am recunoscut pe parintele Felix care era din lotul meu. Intre altele mi-a comunicat ca parintele Daniil murise la Aiud. Bolnav fiind de ulcer preforat a murit cu catva timp mai inainte in spitalul din inchisoarea Aiud. Vestea mortii parintelui Daniil a fost o adevarata lovitura pentru mine. Impleticindu-ma m-am intors in camera si intinzandu-ma pe pat cu fata in perna, am inceput sa plang cu sughituri.

Omul pe care il iubisem, pe care il pretuisem cel mai mult disparuse pentru totdeauna. Plangeam in hohote iar colegii ramasesera consternati nestiind despre ce e vorba. Atunci, Ianos s-a apropiat, s-a asezat pe pat langa mine si cu glas bland mi-a spus: "Nu a murit; traieste; e viu in cealalta lume; a scapat de aceasta mizerabila viata in corp material. A scapat de dureri si chinuri si acum se bucura cu confratii sai! Ridica-te! Vreau sa-l caut." M-am ridicat in capul oaselor si l-am privit mirat. Nu stiam ce vrea sa faca. A inchis ochii si a murmurat: "In numele lui Izmor Fiul Luminii sa vie Daniil!" Mi-am dat seama ca era "medium" si ca are puterea sa cheme spiritele celor de dincolo. "A aparut un tanar matur cu ochi caprui, vioi si degajat..."a inceput apoi sa-i descrie trasaturile si imbracamintea dupa care spiritul celui chemat ne-a adresat salutul sau. Apoi a inceput sa vorbeasca prin Ianos. I-am recunoscut limbajul, i-am recunoscut inflexiunile vocii parintelui Daniil, i-am recunoscut figurile de stil, intonatiile, pauzele ce le facea in predicile sale, intr-un cuvant, m-am convins ca intr-adevar, Ianos avea in fata ochilor realmente pe parintele Daniil.

Dupa aceasta intamplare, Ianos imi povesti cu multe detalii zbuciumatul sau destin. Intre altele mi-a povestit cum in timpul tineretii, participand la o sedinta de spiritism in Ungaria mediumul care cazuse in transa i-a spus ca si el este medium si sa inceapa si el sa se concentreze ca va reusi si el sa vada spiritele. A reusit intr-adevar in scurt timp sa ia legatura singur cu spiritele astfel incat a putut direct, constient fiind sa asculte de la cateva spirite mari si sa ia cunostinta cu o filosofie de o mare adancime care era dispus sa mi-o prezinte si mie.

Astfel au urmat zile de-a randul in care Ianos a inceput cu inceputurile, pornind de la particulele elementare de materie triplu negativa pana la formarea "aluetelor" un fel de atomi fluizi care in timp s-au asociat, formand niste minuscule microorganisme la nivel de materie negativa(un fel de antimaterie) care a evoluat in timp ajungand fiinte cu numele de discuri. Atunci s-a produs in evolutia spiritelor prima interventie a divinitatii care a hotarat desfacerea discurilor in femela si mascul in scopul accelerarii activitatii discurilor. Evoluand in continuare o mare parte din discuri si-au incetinit activitatea din cauza unui efort insuficient depus, un fel de miscare, un fel de incetinire a activitatii din cauza unui...care a condus la caderea pe pamant, pe terra care era o planeta a suferintelor. A aparut apoi pozitivarea, materializarea cu multe si uriase sacrificii si suferinti astfel incat a aparut caderea periodica pe pamant a acelor fiinte, adica ciclul intruparilor, reincarnarilor periodice dictate de "n" factori, ciclu in care traim si acum...

In timpul zilei imi vorbea despre evolutia vietii iar seara chema cate un spirit sa ne vorbeasca. Mi-aduc aminte si nu voi uita niciodata de interesantele lui povestiri ale lui Arconomus marele pontif al preotilor din Egipt de pe vremea

materializarii lui Hristos, Tarmium si Avanta Sinta si mai ales de Palos, cand Ianos a intrat in transa totala de a vorbit cu o repeziciune fantastica in limba maghiara si n-am inteles nimic. Dar cele mai minunate seri au fost primele trei seri de Craciun ale anului 1961 cand a venit la noi preotul egiptean cu numele de Calemnis. Calemnis nu a facut decat sa povesteasca amintirile sale de pe vremea cand era tanar preot iar Iisus era copil. Cum mai intai a auzit de la alti preoti care faceau parte din tainicul sobor al lui Acronomus, Marele pontif, despre miracolul “copilul minune” si-apoi el insusi de departe asista la jocurile acestui minunat copil.

Trebuie sa marturisesc ca am ascultat in acele seri cele mai splendide povestiri, destainuiri facute de blandul si modestul Calemnis, de o autenticitate si de un realism coplesitor. Nu pot uita povestirile lui Calemnis dar ce e mai trist e ca nu pot nici eu sa le transcriu. Doar o banda de magnetofon ar putea reda fidel continutul filosofic, o banda care sa inregistreze nu numai firul povestirii dar mai ales pauzele, tremurarea vocii emotionata de ineditul trairilor.

Cei din jur se obisnuisera sa ne vada – pe mine si pe Ianos – mereu impreuna si nu ne mai dadeau atentie. Ianos ii invatase sa se joace cu spiritele prin intermediul cartonului alfabetic. Se lua carton si se asezau in cerc toate literele alfabetului, in centrul cercului ramas gol era un “da” si un “nu”. Jocul acesta de-a discutia cu spiritele se facea cu doua persoane care puneau amandoua degetul aratator pe un nasture mai mare sau pe un capacel de flacon de medicamente. Ceilalti asistau. Acest procedeu dadea posibilitate spiritului sa plimbe nasturele sau capacelul de la o litera la alta pana se forma cuvantul, propozitiunea sau fraza care insemna raspunsul spiritului. Se putea pune intrebari mai simple prin care spiritul raspundea prin da sau nu. Mi-aduc aminte cum un macedonean(nu-i mai retin numele) a afirmat ca nu va crede realitatea acestui joc decat daca spiritele ii vor transmite prin altii care stateau cu degetul pe nasture, secretul vietii lui. In clipa aceea nasturele a plimbate degetele altor doi colegi pe literele IULIA la care macedoneanul a albit de emotia ce i-o provocase acest nume. Am aflat dupa aceea ca el fiind casatorit, avea un copil nelegitim datorita unei iubiri adiacente in care ii adusese pe lume o fetita cu numele de Iulia, de care atat sotia cat si nimeni altcineva nu stia.

SIU KARTA

- "argintul"-

Ianos in afara de faptul ca vedea spiritele din tinerete, in inchisoare si-a dat seama la un moment dat ca poate avea imaginea oricarei persoane aflate la distanta, putea sa iasa partial din corp si sa parcurga distante mari, sa cerceteze diferite locuri, sau diferite persoane cu existenta pamanteana. Ianos era dispus sa se verifice lucrand cu mine, sau mai bine zis lucrand eu cu el deoarece in timpul transei partiale statea ca intr-o priza astfel incat nu putea sa si vada si sa si puna intrebari. Era cu constiinta absenta astfel incat trebuia cineva aproape de el, sa cheme si sa vorbeasca folosindu-se de el ca de un telefon prin care spiritele auzeau si vorbeau in acelasi timp.

Facand cateva probe edificatoare m-am gandit sa se desprinda si s-o gaseasca pe Maica Veronica caci eram curios daca mai era in inchisoare sau fusese eliberata. Pleca imediat si o gaseste pe Veronica intr-un oras pe malul unei ape, intr-o casa lunga stand intr-o camera, trista, abatuta. Ianos vazand-o mi-a spus ca e spirit alb, evoluat si ca va face parte in viitor din grupul nostru. Dar ce m-a impresionat a fost faptul ca a vazut dintr-o data ca Veronica va fi mediumul cu care voi lucra eu si pentru a se realiza aceasta apropiere va fi necesar sa ne casatorim cu toate ca intre mine si Veronica era o diferenta de varsta de aproape 15 ani.

Ianos imi ceru lamuriri cu privire la vedeniile si activitatea ei. I-am povestit atunci lui Ianos cu lux de amanunte toate fazele de ridicare a manastirii precum si de vedeniile ei, intre care in cele mai importante vazuse un batran pe care celelalte maici il considerau insusi Tatal Ceresc sau pe Hristos. Imediat Ianos a sesizat ca e vorba de o deghizare a unui alt spirit care a avut misiunea sa o conduca pe Veronica, un fel de ghid care nu a putut spune cine e in realitate deoarece conceptia ingustata a celor din jur i-ar fi adus necazuri. Acesta a si fost raspunsul lui Siu Karta in clipa cand noi am chemat pe cel ce se aratase lui Veronica. Siu Karta era intr-adevar un mare spirit care traise in India prima data,

apoi in Africa fara sa poata realiza mare lucru. In ce o priveste pe Veronica, Siu Karta a marturisit ca era vorba de o lucrare pe care el o primise de la Marele Tron de Lumina spre a scoate in relief personalitatea acestei Veronica. Intr-adevar Siu Karta ne-a spus ca a trebuit sa se deghizeze in batran, in sfantul Ioan, Simeon si Pantelimon ca sa nu socheze pe cei din jur cu atat mai mult cu cat biserica ortodoxa considera spiritismul ca o colaborare cu satana. Siu Karta a spus apoi ca de cand m-a vazut prima oara la Vladimiresti a stiut ca vom ajunge sa ne cunoastem si a asteptat mult pana in clipa cand de fata fiind si Ianos sa-si poata dezvalui secretul ascuns ani si ani de zile.

Siu Karta confirma cu gravitate ca atat eu cat mai ales Ianos vom juca un anumit rol in evolutia spirituala a tarii noastre care in curand va incepe sa cunoasca preludiul evenimentelor apocaliptice.

Au urmat aproape doua saptamani de cercetare a altor persoane din cei din lot cu mine spre a le descifra stadiul si culmile bazale deoarece sub influenta unor radiatii astrale aratau culorile spirituale care reprezentau stadiul si esenta spiritului respectiv. Siu Karta venea regulat, seara de seara imbarbatandu-ne spunand ca in curand vom fi eliberati si vom primi puteri noi de la Izvorul tuturor Luminilor spre a ne pregati in fata marilor evenimente ce se apropie si care vor insemna realizarea noastra pe toate planurile.

Pamantul se apropie cu pasi repezi de pragul unei noi etape a gandirii, etapa descoperirii lui Dumnezeu de catre altii care ne vizitau in camera aceea de spital fara ca cineva sa afle ceva de la noi. Se pregatea intregul Cer, toata Lumea Luminilor ca pe pamant sa se intervina spre a se restabili ordinea ierarhica a valorilor, lumea sa nu mai fie stapanita de bancheri si magnati ci de oameni deosebiti care sa imprime un suflu inoitor pentru religiile, stiintele si artele, pentru ca in orice trup sa curga “sangele legii celei noi”. O noua filosofie, noi stiinte si arte sa se dezvolte in spirijinul crearii unui om luminat care sa stie cu claritate ca lumea spiritelor este o lume materiala, reala, o lume alcatuita dintr-o substanta materiala superioara materiei vizibile. O noua filosofie proprie unei lumi noi in care “noi vor fi toate”. Atunci, cei ce vor scapa de “MARELE PARJOL CURATITOR” vor cunoaste adevarata personalitate a Fiului Luminii care va destainui lumii intregi tot rostul venirii sale in corp material vizibil. Toti cei care veneau la noi, toate spiritele vorbeau despre apropiata “judecata de apoi” in care tot pomul care nu a facut roade se va taia si se va arunca in foc.

Toti vorbeau de apropierea secerisului cand graul se va pune in hambar, iar “neghina” se va aduna si se va arunca in foc. Va fi un adevarat dans al mortii, al parjolului, pentru toate spiritele rele si murdare vor fi electrocutate mortal de insusi Parintele Ceresc care, va razbuna tot sangele martirilor care au murit pentru dreptate si adevar de-a lungul istoriei. Va fi o adevarata opera de ardere, de distrugere a tot ceea ce inseamna rau dupa care va incepe opera de fundare a unei lumi, a unei noi lumi, a unei noi ordini sociale bazata pe dreptate, fundamentata pe adevar, bine si frumos. Ianos visa totusi si eu am pasit alaturi de el, de visul lui, caci preconiza ridicarea unui Oras de Aur pe pamant, capitala natiunilor unite – Noul Ierusalim -. Visand ne si gandeam cum vom compune orasul din punct de vedere urbanistic. In centru palatului sfatul celor douazeci si patru de batrani, al apostolilor si al evanghelistilor. In acest palat zi si noapte cei ce au mediumitate vor primi necontenit vizitele tuturor spiritelor care vor sa comunice cu cei in trup de pe pamant. Palatul Luminilor va fi in centru si in chip de raze vor pleca bulevarde largi grandioase cu o arhitectura aleasa. In acest Oras al Luminilor fiecare natiune (cele ce vor rezista parjolului) va avea ambasada ei intr-un cerc concentric. Tot in acest oras toate religiile vor avea cate o biserica sau templu, seria de biserici si temple constituind chiar primul inel concentric care sa inconjoare Palatul Luminilor.

Visam impreuna cu Ianos si vedeam alaturi de mine pe Veronica si eram beat de fericire ca voi avea langa mine pe cea mai aleasa femeie din cate cunoscusem.

Aveam sa ma casatoresc cu cel mai elevat medium din cate se stia.

Dar cea mai orginiala conceptie a lui Ianos era cea legata de existenta spiritului. Spiritul este din material, alcatuit tot dintr-o materie dar mult superioara, materia invizibila, materia denumita negativa care face sa fie sustinuta si face posibila viata in corpul pozitiv la nivelul material in care traim noi acum. Spre deosebire insa de materia pozitiva, materia negativa spiritual are insusiri deosebite de la persoana la persoana in functie de structura de caracter si de stadiul de evolutie al fiecaruia. In acest fel deosebirile de caracter se reflecta la spirite in culorile sale de baza.

Astfel oamenii cinstiti echilibrati cu culoarea gri – un gri mai mult sau mai putin inchis sau deschis. Catre alb trec cei ce sunt mai activi, cei cu idei si in general creatori de arta, cercetatori in stiinte si mari luptatori pentru dreptate sociala si adevar.

Albul cind este generalizat incepe sa lumineze; poate fi un alb mat, un alb luminos, alb scanteietor si alb stralucitor, ultimile nefiind proprii pamantului. Adica pe pamant au fost cativa albi luminosi dar ei nu apartin de sfera pamanteasca ci erau veniti din inaltele caturi ale Imparatiei Luminii. Dar daca cei cinstiti si harnici au culori de diferite culori de gri, cei necinstiti au nuante de maron, orgoliosii, dictatorii, tind spre galben inchis, desfranatii au proprie culoarea albastra, iar criminalii rosu. Foarte multe spirite sunt insa murdare, un amalgam de culori ca unii ce se preteaza la orice spre a-si insusi bunuri ce nu le apartin cu procedee necinstite. Cele mai dramatice stari sunt spiritele negre care implica existenta unor structuri diabolice care imbina banditismul rafinat cu crima indirecta, infatisarea cea mai oribila asociata cu minciuna si viclenia.

Previziunile apocaliptice privitor la uriasa interventie chimica divina se va materializa prin fenomenul “marelui parjol” care va nimici toate spiritele inferioare, adica toti cei ce nu au culoare gri si alb. Va fi un adevarat masacru al celor murdari, al celor rai care asemeni unor pomi ce nu dau rod, vor fi scosi din radacini si dati spre mistuire focului. Aceasta va fi ceea ce noi numim judecata din urma, razbunarea sangelui sfintilor curs de-a lungul istoriei, precum si pedepsirea prin ardere a spiritelor murdare si negre care au condus dramatica istorie a acestui pamant.

Cand Hristos a spus fariseilor “voi sunteti din lumea aceasta, Eu insa sunt din alta lume” a dat de inteles atat provenienta Sa inalta, cat si deosebirea dintre cele doua lumi: lumea luminilor si lumea intunericului. Faptul ca Hristos nu a chemat la intelegere pe farisei, nu i-a chemat la pocainta si indreptare demonstra faptul ca Hristos le cunostea esentele negre care nu mai pot fi recuperate. Neghina nu poate deveni grau si nici graul neghina. Intre aceste doua lumi exista o prapastie peste care nu se poate trece.

In rastimpul cat am stat cu Ianos la spital, intr-una din nopti am trait un fenomen neobisnuit: in timp ce dormeam, la un moment dat m-am trezit cu o constiinta dubla: corpul pozitiv ramasese culcat, in pat iar spiritul a iesit din corp, s-a desprins si in fata mea am vazut spiritul lui Ianos intr-o lumina scanteietoare. Privindu-l extaziat, am reintrat in corpul meu pozitiv si m-am trezit.

Am inteles atunci ca Ianos este un spirit mare, deosebit de evoluat, Ianos avand el insusi constiinta aceasta.

Am stat impreuna cu Ianos la spital aproape doua luni de zile pana in februarie, pana cand impreuna am plecat din spital in colonia de munca Gradina care era la cativa km. de Salcia. La Gradina am facut parte din brigada de inapti. Cu toate ca ma simteam foarte bine cu sanatatea, am refuzat sa mai lucrez rezistand la toate presiunile gardienilor si chiar a comandantului cu care am avut numeroase conflicte din cauza unor abuzuri pe care le facea detinutilor. Astfel am ajuns sa fiu mutat disciplinar la Gherla.

GHERLA

Intrarea in Gherla a insemnat un adevarat salt calitativ: exista canalizare, closet in camere si chiuvete, calorifer, curatenie, fara noroaie, cu ziare in camera, iar la catva timp dupa aceea au inceput sa ne aduca si filme de doua ori pe luna. Trecusera anii de teroare si venisera vremi mai bune.

La scurt timp dupa venirea mea in Gherla intr-o noapte s-a repetat fenomenul din spital: m-am desprins cu spiritul de trup. In prima noapte am facut un ocol prin camera ca un fel de zbor, a doua noapte m-am plimbat prin intreaga puscarie pana la pichetul de , pentru ca in a treia noapte sa ma ridic spre inaltimi, dar nu mi-am mai adus aminte unde am fost.

Tot in Gherla am avut un fel de vis real: m-am trezit in fata cu Iisus Hristos. Era de o frumusete fascinanta. I-am privit extaziat fata plina de lumina si am observat cum in jurul corpului sau spatial era plin de lumina pe care o emana. In timp ce il priveam, s-a nascut in mine dorinta de a-L vedea stralucind asa cum il vazusera cei trei apostoli pe muntele Taborului. Imi tinea mainile in mainile Sale si intelegand dorinta mea a spus: “Bine, daca vrei tu!...”si in clipa aceea I s-a luminat din ce in ce fata de a ajuns asemenea soarelui cu o gigantica aureola.

M-am trezit plangand de bucurie. Nu am stiut de fusese vis sau realitate. Totul fusese firesc, inedit, extraordinar. Nu poit uita expresia aceea plina de farmec de o frumusete divina mai presus de orice icoana, nu pot uita trasaturile acelea in care barbatia se imbina armonios cu feminatatea. A fost visul acesta ca o arvuna ca o confirmare ca drumul pe care mergeam era cel adevarat, ca ultimile aflari si cercetari alaturi de Ianos se inscriau pe linia ascendenta a cautarilor unui mare raspuns.

“Zorii” revenisera in constiinta mea si visul acesta in care vazusem splendoarea chipului lui Hristos imi dadu curajul si increderea necesara pentru a crede cu toata fiinta ca Veronica intr-adevar va fi sotia mea. M-am intalnit cu Miluca intr-o celula in care ne stransesem cei ce voiau sa munceasca. Nu am putut face fata efortului fizic din pricina starii de exaltare in care ma aflam. In schimb am avut bucuria sa ma destainuiesc lui Miluca, un suflet de o bunatate si o puritate rara. Lui i-am povestit despre toate experientele si cercetarile facute de mine alaturi de Ianos, de marele parjol, marele seceris, despre Orasul de Aur – Noul Ierusalim, lui i-am spus despre nebunia casatoriei mele cu Veronica. I-am povestit tot atasamentul meu fata de aceasta fiinta inca din copilarie si de toate discutiile mele cu Veronica in care aceasta obisnuia sa-mi spuna “toiagul batranetilor mele”. Miluca ma urmarea privindu-ma cu ochii mari si nu stia ce sa mai creada. Si mie mi se pareau povesti dar aveau prea multe date reale, toate plecau de la date reale, experimentate, traite, gandite de la intamplari concrete care se legau care aveau o structura logica, rationala cu toate ca multe pareau absurde sau de domeniul fantasticului.

In perioada cat am stat la Gherla, am abordat visele premonitoare. Am visat eliberarea, am visat intalnirea cu Veronica, nenumarate scene care mai tarziu aveau sa se realizeze cu o nesperata precizie.

Povesteam bazaconiile mele celor din jurul meu, celor apropiati le spuneam cu precizie despre iminenta noastra punere in libertate deoarece visele mi se indeplineau cu o precizie uluitoare. Mi-aduc aminte de pilda, cum visam perchezitiile. Era foarte important, deoarece puteam sa-mi ascund pungile de plastic pe care scriam poezii pe un strat de sapun prafuit cu praf de var luat de pe pereti.

Incepusem sa fac poezii, poeme cu o tematica inspirata din problemele mele personale. Nu am pastrat din cele peste patruzeci de poezii si poeme decat poemul iubirii (prima parte) si psalmii mortii temporare pe care ii scrisesem la “carcera”, pedepsit pentru ca participasem la bataia unui “turnator” care ne facuse pe toti reactionari si dusmani ai regimului. Daduse dovada de culmea obrazniciei si ne insultase de parca el nu era la cot cu noi ci, stiu eu ce om de valoare era, iar noi niste lepadaturi. Eram vreo 70 de detinuti intr-o camera mare de 20/8m. Si toti au fost revoltati de insultele si amenintarile acelui individ...

Le dadea furios asigurari ca eliberarea putea veni de la o zi la alta. Eram prin decembrie 1963. Profesorul Hilart, unul din colegii mei de camera, mai apropiat fiind de mine, ii dam asigurari mereu de iminenta noastra eliberare. Satul la un moment dat de promisiunile mele bune in care nu credea, mi-a spus sa-mi precizez previziunile, adica pana in ce luna vom fi eliberati si daca nu se realizeaza sa incetez sa-i mai spun de visele mele care imi prevesteau eliberarea. Am ales luna februarie 1964 ca limita pana cand vom fi eliberati.

ELIBERAREA

N-a fost insa in februarie; a fost in schimb in aprilie 1964, adica cu doua luni mai tarziu. Plecarea, eliberarea o traisem cu mult timp inainte. In ziua aceea de 18 aprilie 1964 nu a fost decat o simpla schimbare de décor, dar si nerabdarea intalnirii cu Veronica care insemna verificarea previziunilor lui Ianos si a viselor mele, care trebuiau sa se implineasca.

L-am gasit cu greu pe tata in Bucuresti. Bucuria revederii a fost de nedescris. Bietul tata radea si plangea deodata. L-am luat incet cu vorba despre Veronica ca sa-l obisnuiesc. Pana la urma i-am spus despre intentia mea de a o lua in casatorie. S-a uitat la mine ca la un “sarit de pe fix”. Eu insa nu concepeam sa fiu contrazis. Intai am fost s-o vad pe mama la Varatec, pentru ca, spre deosebire de tata care fusese scos din manastirea Slatina in 1959, mamei i se aprobase sa ramana calugarita. Am gasit-o in mare suferinta si neintelegere din partea celor ce o inconjurau, astfel incat au determinat-o sa vie in Bucuresti, aducandu-i la cunostinta apropiatele evenimente ce urmau sa se petreaca, in urma celor discutate spiritele impreuna cu Ianos. Pe Veronica am gasit-o la Galati, era plecata la bai la Herculane si am vorbit eu cu dansa la telefon, exprimandu-i dragostea si nerabdarea de a o vedea.

Ne-am intalnit in Gara de Nord in Bucuresti, ea venind de la Herculane. Bucuria revederii a fost mare, nespus de mare. I-am spus, i-am marturist dragostea mea, mi-a raspuns spunandu-mi cat de mult tinea ea la mine, dar era rezervata referitor la casatorie: prezenta celorlalte maici, cele peste trei sute de fete sa le lase ar fi insemnat un fel de tradare si o calcare a voturilor calugaresti. I-am vorbit despre Ianos, despre faptul ca cercetasem pe cei ce venisera la dansa sa o puna sa faca manastire, despre faptul ca acel batran care venise in ministea cu porumb nu era altcineva decat un mare spirit cu numele de Siu Karta cu care vorbisem in puscarie alaturi de Ianos. S-a aratat interesata sa-l cunoasca adica sa facem o chemare si sa stam de vorba cu el imediat ce aveam sa avem conditii prielnice. I-am vorbit de iminenta apropiere a marilor evenimente prin care aveam sa cunoastem interventia cerului in mersul evenimentelor pamantene ca si noi alaturi de Ianos aveam o oarecare importanta in descoperirea adevaratei evanghelii a lui Hristos, depasirea religie ca forma de cult si accesul la filosofia christianica, cu caracter stiintific. Toate acestea Veronica le primea cu rezerve si ma mira faptul ca nu impartasea acelasi entuziasm cu mine. De fapt, impartasea bucuria si increderea in venirea acestor evenimente dar nu le vedea prea aproape, adica simtea ca asteptarea avea sa se mai prelungeasca. Eu insa credeam orbeste in apropierea declansarii evenimentelor mult asteptate. Important ramasese faptul ca Veronica imi primise dragostea si credea in existenta spiritului – implicit in reintrupare. Si poate si mai important era faptul ca Veronica primise explicatia aparitiilor ei, prin persoana lui Siu Karta si nu tinuse mortis la autenticitatea personajului care ii aparuse in timpul cand era la manastire adica era de acord si intelegea necesitatea substituirilor lui Siu Karta in batran, Ioan Evanghelistul, Simion Stalpnicul si altii. Veronica era tocmai in perioada cand voia sa se mute de la Galati la Poiana Tapului. Fapt care s-a si petrecut in luna iunie 1964. Eu nu intelegeam aceasta mutare la Poiana Tapului, deoarece eu ma asteptam ca ea sa primeasca sa se casatoreasca cu mine si deci sa vina la Bucuresti.

Statul la Poiana Tapului insa avea sa dureze numai cateva luni, adica pana in noiembrie al aceluiasi an...In acest rastimp insa am facut pasi mari pe linia cercetarilor. Am facut mai intai cunostinta cu Siu Karta; apoi cu sotia acestuia, frumoasa si zglobia Serafia care ne-au povestit mai intai viata lor, ne-au incurajat in dragostea noastra si au inceput sa ne raspunda la problemele ce le aveam. In prezenta lui Siu Karta care de acum avea sa ne asiste la toate cercetarile, am inceput sa chemam pe marile personalitati ale istoriei, pe marii oameni de stiinta si arta din toate timpurile.

A venit intre timp si Ianos din inchisoare prin luna iunie, l-am prezentat si Veronicai si nu am putut evita conflictul care a intervenit intre Veronica si Ianos, intre religiozitatea Veronicai si spiritul liber al lui Ianos, eliberat de orice forma religioasa. Dar pana la urma s-au impacat.

Prin luna noiembrie, Veronica a intrat in conflict cu cele doua maici cu care statea la Poiana Tapului, astfel incat deznodamantul mult asteptat de mine s-a petrecut. Veronica a vandut casa de la Poiana Tapului si a venit la mine in Bucuresti. Pe 5 decembrie 1964 am facut cununia civila, cea religioasa am facut-o ceva mai tarziu.

Stateam intr-o garsoniera impreuna cu parintii mei, cu tata si cu mama, pe care o adusesem de la Varatec. Nu am putut sta prea mult timp impreuna, astfel incat in primavara anului viitor am cumparat un apartament cu doua camere pe strada Cobalcescu. Aici in Cobalcescu au urmat doi ani de cercetari in lumea spiritelor. Am chemat, am discutat si am aflat culorile spirituale si locul ce il aveau in cealalta lume sute de spirite. Scriam tot ce cercetam, stenografiam si transcriam toate discutiile cu spiritele pe care le cercetam. Siu Karta era nelipsit de la toate sedintele noastre. Cercetand, am ajuns la concluzia ca lumea nevazuta este stabilita intr-o spirala cu noua nivele distincte, noua straturi. Este vorba de lumea spiritelor bunicele care se aflau in straturile I si II, pana la spiritele cele mai evoluate din ultimul strat: al IX-lea. In afara de chemarea spiritelor pentru cercetare si aflarea esentei lor, a culorilor bazale, a rangului si al stratului in care erau, Veronica a mai realizat si desprinderea, calatorind insotita de Siu Karta si Galilei in toate straturile pana la al VII-lea. Mai departe nu am continuat. O interesanta calatorie in spirit a realizat Veronica intr-o planeta locuita denumita Zefirius.

Dupa doi ani de la eliberare, adica in 1966, am primit si aprobarea de a-mi da diploma in arhitectura. Astfel incat am inceput lucrul (lucrasem doi ani la institutul de proiectari pentru constructii Tip) si in decembrie 1966 pana in august 1967 am dat diploma luand un calificativ onorabil cu toate dificultatile pe care le-am avut din pricina intreruperii studiului.

Am primit post de arhitect in Bucuresti la Institutul de proiectari al cailor ferate. Aici am dat de un sef de atelier inginer constructor care nici nu voia sa auda de arhitectura considerand-o depasita, ca secolul nostru este secolul functionalismului si utilitarismului si ca atare nu avea rost arhitectura. Cand ma vedea studiind fatadele spunea ca ma ocup de pictura. El ma facea “poet” eu il faceam “ageamiu”.

Intre timp cercetarile cu Veronica le incheiasem. Nu eram satisfacut de cercetari si mai ales eram revoltat ca evenimetele anuntate de spiritele din inchisoare intarziau sa inceapa. Sperasem enorm in interventia grabnica a cerului asupra pamantului si dupa trei ani trecuti de la eliberare visul se spulberase, toate sperantele se transformasera intr-o adanca deceptie care avea sa ma conduca la adevar.

Intr-adevar am abandonat cercetarile deceptionat atat de rezultatul lor nesatisfacator, am abandonat si frumosul vis al unui Nou Ierusalim pe care il plamadisem alaturi de Ianos.

SARADELE - VECHIUL TESTAMENT

Singura realizare era aceea ca din discutiile pe care le aveam cu pictorul si colegul meu Nae, reusisem sa dezleg saradele Vechiului Testament oferite de prooroci referitor la ideea Mirelui si a Miresei precum si a Sionului si a Noului Ierusalim. Citind si recitind proorocii Vechiului Testament si oprindu-ma indeosebi asupra lui Iezechil si Isaia reusisem sa clarific legatura intre notiunile de fecioara, mireasa, femeie, daramarea vechiului Ierusalim si construirea unui Nou Ierusalim cu muntele Sionului.

Evolutia spiritualitatii pe pamant in conceptia proorocilor Vechiului Testament este infatisata simbolic prin legatura dintre barbat (cerul) si femeie (pamant).

Terminologia biblica consacrata unui inteles amplu, notiunile de FECIOARA-MIREASA-FEMEIE intr-o inlantuire fireasca menita sa ilustreze evolutia lumii pamantene din faza copilariei, catre stadiul de fecioara cu forme pline, care, tinde catre stadiul MIREASA pregatita de NUNTA, pregatita sa ia pe “Dumnezeu” de barbat.

“Dumnezeu” este prezentat ca un guvernator care priveste peste pamant urmarind evolutia fiecarei natiuni, profilul filosofic, conceptia despre viata, felul in care sunt respectate legile si marile principii ale unei orientari la nivel de “morala nationala”. Proorocii sunt cei alesi, trimisii cerului sa calauzeasca popoarele catre o forma superioara de intelegere si credinta.

Popoarele tinere sunt asemuite stadiului de fecioara care nu a cunoscut insa “barbat” - barbat insemnand ideologie, conceptie, filosofie, popoarele care inca nu sunt “pregatite” adica nu au inca acumulate bunuri spirituale. Faza de MIREASA implica o anumita pregatire in vederea nuntii, sunt popoarele care au evoluat in materie de bunuri spirituale create in timp, popoare care au o “zestre”: aur, argint, vesminte si podoabe prin care se intelege intreaga comoara a traditiei in literatura, poezie, arta si gandire, popoarele care au adus o contributie concreta la fondul de stiinta si cultura universala: “au doara uita fata podoaba sa si mireasa gateala sa?(Iezechil II,32). Stadiul de mireasa insa implica si o anumita alegere intre mai multi barbati adica este o referire directa la faptul ca popoarele isi insusesc o anumita conceptie despre viata alegand dintre multitudinea de conceptii care exista, pe aceea care ii raspunde propriului ei profil moral si spiritual.

In felul acesta istoria apare ca un adevarat santier in care se cladesc felurite conceptii despre lume si viata, despre dreptate si adevar. Notiunea biblica de MIREASA implica deci un anumit stadiu de maturitate in gandire, un anumit bagaj in materie de filosofie, stiinta si arta care este rezultatul evolutiei sale milenare. “Bogatia” unui popor inseamna tocmai aceste cuceriri si realizari filosofice stiintifice si artistice, care au si inteles de “rod” al unui popor. Venirea MIRELUI este legata tocmai de acest “nivel” de pregatire in vederea NUNTII adica a unirii miresii cu mirele la vremea atingerii unui nivel convenabil de pregatire, le vremea cand un popor a atins un anumit stadiu de pregatire necesar si indispensabil, atingerea unui nivel de “vrednicie” si “merit” pe treapta aceea in care un popor a devenit “apt” si “vrednic” de a primi direct conceptia divina, filosofia lumii care e capabila sa dea raspuns tuturor intrebarilor care au framantat filosofiile lumii.

Pamantul insa este alcatuit din mai multe popoare, din mai multe natii si aceasta explica notiunea de “popor ales” adica Dumnezeu, la sfarsitul etapei de pregatire a popoarelor va primi si isi va alege ca mireasa pe acea natiune care este cea mai apta, cea mai vrednica, cea mai frumoasa pentru a se uni cu ea, aceasta insemnand ca acelui popor Dumnezeu se va descoperi direct, poporul acela devenind “lumina spre iluminarea tuturor celorlalte popoare” si spre gloria acelei natiuni care a reusit sa aibe cele mai autentice si cele mai valoroase bogatii. Desigur aceasta alegere inseamna in mod realist alegerea acelui popor care in istoria sa milenara nu a subjugat alte popoare, un popor care a luptat cinstit sa-si apere independenta, un popor care nu a purtat razboaie de cuceriri, care nu a exploatat alte popoare, care nu a exercitat dictatori cu forta armelor care a fost obiectul opcaitatii altor popoare si care si-a varsat sangele in brazda plugului pasnic aparandu-si dreptul la existenta, un popor care cu posibilitati modeste a realizat aur din punct de vedere filosofic, moral si artistic.

In legatura cu notiunea de “popor ales” proorocii Vechiului Testament evidentiaza faptul ca, inca din faza de copilarie a umanitatii, Dumnezeu ar fi ales provizoriu poporul Israelitean, cautand si preocupandu-se mai indeaproape spre a-l face vrednic, dar poporul lui Israel in loc sa-si insuseasca proorocirile si oamenii luminati a cazut in DESFRANARE. Prin DESFRANARE proorocii si oamenii inteleg pe poporul care vorbind de sfintenie, dreptate si adevar, inseala pe altii si ii exploateaza in scopul acumularii de bunuri materiale, adica folosirea minciunii, vicleniei si nedreptatilor.

In acest sens cel mai clar vorbeste Iezechil in capitolul 16 in care arata cum Dumnezeu s-a ingrijit de pregatirea lui “Dar acel popor a nadjaduit in frumusetea lui si folosindu-se de podoabele lui a inceput sa DESFRANEZE cheltuindu-si bogatia cu tot “trecatorul”, adica alergand dupa bunuri materiale.

“Ai luat din hainele tale si te-ai DESFRANAT acolo, cum niciodata nu s-a mai intamplat si nici nu se va mai intampla”(Iezechil XVI,16). Faptul ca este vorba de o tradare a marilor idealuri sociale de cinste, corectitudine, dreptate si adevar, faptul ca Israel a abandonat si a provocat cu fatarnicie aceste idei numai verbal, dar in fapte a umblat dupa profitul material, dovedeste versetul 17 capitolul XVI al aceluiasi Iezechil:

“Ai luat lucrurile tale de gateala, facute din AURUL meu si din ARGINTUL meu, pe care ti l-am dat eu si ti-ai facut chipuri de barbat si te-ai desfranat cu ele”.

Pentru aceasta deosebit de grava abatere, proorocii bibliei vestesc in unanimitate “pedeapsa” care va veni asupra falsului Israel (Israel inseamna “aflator de Dumnezeu). Sa ne oprim in acelasi capitol citat mai sus la versetele 38-42:

“Judeca-te-voi cum se judeca femeile adultere; te voi da in mainile acelora si ei vor darama casele tale de desfranare, vor risipi inaltimile tale, vor rupe de pe tine hainele tale, vor lua podoabele tale si te vor lasa goala. Voi strange asupra ta adunare si te vor ucide cu pietre si cu sabia te vor taia;...te vor judeca inaintea ochilor multor femei (popoare). Imi voi potoli cu tine URGIA mea si ma voi linisti si nu ma mai voi mania".

In acest sens capata inteles si notiunile de Vechi Israel, care va fi pierdut, vechi Ierusalim ce va fi daramat si vechi Sion ce va fi desfiintat in timp ce va fi un nou Israel, adica un popor nou care il va afla pe Dumnezeu.

Felul in care sunt infatisate evenimentele de catre autorii Vechiului Testament, ca si felul in care a decurs istoria lumii, rezulta ca Dumnezeu ramane ascuns pe parcursul tuturor epocilor, aruncand doar semintele intelepciunii Sale urmand ca sa coboare direct si in mod deschis la vremea secerisului spre a arde neghina si spre a da drepturile cuvenite graului. Mai clar este insusi Iisus Hristos care prevesteste “o turma si-un pastor”, o vreme cand va veni pe norii cerului si va vorbi deschis despre “Tatal” nu prin pilde si parabole. Biblia si proorocii vorbesc in acelasi sens despre un nou Israel in mijlocul caruia Dumnezeu va trai vesnic. Noul Ierusalim este simbolul poporului ales la sfarsitul “perioadei de trecere” care va primi cinstea de a fi cei ce-L vor primi pe Dumnezeul cel viu si adevarat, care va colabora direct vizibil, palpabil si experimentabil din punct de vedere stiintific. “In vremea aceea Ierusalimul se va numi tronul Domnului si toate popoarele se vor aduna la Ierusalim pentru a cinsti pe Dumnezeu si filosofia Sa cea adevarata”(Ieremia III,7).

“Cetatea”Ierusalimului este filosofia divina, adevarata ideologie christianica care va fi asemenea unor ziduri ce nu vor mai putea fi daramate de nimeni niciodata.

Dar in mijlocul acestui popor ales va fi un munte asemeni muntelui Sionului adica adunarea inteleptilor, a batranilor, elita spirituala a poporului ales. “Bine este cuvantat Domnul din Sion cel ce locuieste in Ierusalim”(psalm 134,21);

“Tie se cuvine lauda, Dumnezeule in Sion si in Ierusalim, ti se vor implini toate juramintele tale"(psalm 64,1);

“Dumnezeu va face sa biruiasca Sionul...si se vor aseza acolo alesii Lui si-L vor mosteni”(psalm 68,39);

“Cortul lui a fost in Selim, dar locuinta Sa este in Sion (psalmul 75 al lui Asaf verset 2);

"A ales Domnul muntele Sionului pe care l-a iubit si a zidit biserica mareata ca cerul si trainica pe vecie ca pamantul” (psalmul 77 al lui Asaf; 68,69);

“Domnul iubeste portile Sionului mai mult decat toate celelalte locasuri: Lucruri slavite se spun despre tine cetate a lui Dumnezeu! Se va zice despre Sion: cutare barbat s-a nascut in Sion ca insusi Cel de Sus l-a intarit pe dansul” (psalmul 86 al lui Core);

“Caci Domnul a ales Sionul si a voit sa-i fie locuinta zicand: Acolo-i pe veci locul meu de odihna, acolo voi locui ca l-am dorit...asupra lui va straluci sfintenia mea”(psalm 131; 13,14);

“Doamne cine va locui in lacasul Tau sau cine va salaslui in dreptate si graieste numai adevarul?” (psalmul 14 al lui David; 1,2);

“Domnul va face sa straluceasca Sionul...si se vor aseza alesii lui si-l vor mosteni”(psalm 68);

“Muntele Sionului este o inaltime minunata, podoaba si bucuria a tot pamantul. Strabateti tot Sionul si incurajati zidurile lui; numarati toate turnurile lui, cercetati-i intariturile lui si priviti multimea palatelor lui”(psalmul 47 al lui David, 2,13).

Toate acestea justificau pe deplin planul Orasului de Aur la care gandisem cu Ianos in inchisoare caci,

“Pentru Sion nu voi tacea – zice Domnul – si pentru Ierusalim nu voi locui, pana ce dreptatea lui va imprastia raze ca o stralucire de slava si mantuirea va arde ca o flacara”(Isaia LXXII; 1);

“Caci va zice Domnul Sionului si se va arata in toata slava Sa! (psalmul 100 al lui David; 17).

Dar toate acestea intarziau sa se realizeze. Trecusera aproape patru ani de cand Ianos spusese de iminenta apropiere a deznodamantului, dar aceasta intarzia sa se arate.

Am inceput incet, incet, lent, sa cad in deznadejde, sa le consider pe toate visuri, povesti invechite.

IN GERMANIA FEDERALA

Discutiile cu spiritele le consideram inutile si de nici un folos, de vreme ce stateam cu toate acele scrise in sertar de teama autoritatilor si a timpului neprielnic.

Aceasta a coincis cu data la care eu reusisem sa capat aprobarea sa plec pentru trei luni de zile in Republica Federala Germania, la un prieten pe nume Iohann Liss. Fiind o veche cunostinta de-a lui Veronica si vazandu-ma ca am nevoie de o masina, Iohann mi-a facut cadou un Volkswagen 1300 urmand sa vin in Germania si sa-i lucrez niste proiecte.

Astfel la data de 30 noiembrie 1972 am plecat cu avionul hotarat sa raman in R.F.G. Mi-am luat cu mine icoana Rugului Aprins pictata de mine dupa o icoana de-a parintelui Daniil, mi-am luat Biblia, filocaliile, patericul, cartile de fizica si chimie precum si o banda de magnetofon cu colinde si slujba de la la Antim cu speranta de a intalni acolo in R.F.G. o societate aleasa cu care sa pot comunica. Plecam convins ca acolo ma voi putea realiza, ca voi gasi posibilitati materiale de a publica, ca voi avea timp sa scriu, ca voi gasi oameni care ca si mine asteptau “tulburarea apei”...Multe sperante imi pusesem pe “prietenul” meu Iohann care era un catolic convins, cam bigot si cam ingust in vederi, dar parea sincer atasat de perceptele credintei crestine. Alaturi de Iohann am inceput sa-mi fauresc tot felul de planuri de

viitor. E adevarat ca avea mult de lucru si foarte urgent trebuia sa-i proiectez un hotel pentru circa 120 de paturi, a carui constructie urma sa inceapa chiar in primavara anului urmator, 1973. Am inceput asa dar sa proiectez hotelul. Lucram de dimineata de la ora 7 pana seara la 10-11. Lucram si sambata spre deosebire de ceilalti salariati ai lui care nu lucrau mai mult de 8 ore pe zi, iar sambata si duminica nu dadeau pe la birou. Imi oferise 3000 de marci pe luna, primele trei luni dupa care avea sa-mi dea numai 2000 de marci. Intre timp am aflat ca Iohann platise unui arhitect german 34.000 de marci pentru un simplu proiect, dar platise conform uzantelor 5% din valoarea constructiei proiectate. Am aflat in felul acesta ca "bunul meu Hans" in realitate voia sa faca cu mine o afacere in sensul de a economisi pentru proiectare si acesti bani sa-i ia el. Contrariat si revoltat pe acest procedeu de-a dreptul josnic am cautat sa duc o munca de lamurire astfel incat sa-l fac sa-mi plateasca si mie asa cum ar fi facut-o cu un arhitect neamt.

Prima luna am locuit in casa lui, un adevarat palat cu trei bai si piscina acoperita si aer conditionat. Dupa prima luna de stat la el, mi-am gasit un foarte frumos apartament la cca. 2km. de Bissendorf la o familie de muncitori instariti. Timpul liber il petreceam stand si citind. In scurt timp am inteles ca si in Germania nu erau conditii prielnice pentru mine. Nemtii alcatuiau un popor materialist care alerga ahtiat dupa bani si bunuri materiale plus ca, strain fiind, nemtii foarte nationalisti incercau un fel de izolare fata de mine. In plus nu aveam caldura romanilor, erau foarte familisti, retrasi si reci.

Pe la inceputul lui februarie s-a petrecut cu mine un fapt cu totul deosebit.

Era intr-o duminica dupa amiaza in apartamentul pe care-l inchiriasem in Bissendorf-Witze la familia Raabe. Statusem singur tot timpul si reflectam asupra ultimelor evenimente politice cu mari fluctuatii familiare. Dolarul american incerca prin tot felul de artificii sa se salveze in doua marci vest-germane. Eram consternat in fata atator masinatii financiare in care o tara cauta sa-si salveze moneda in dauna altor tari. Vedeam in toate aceste evenimente haosul care stapaneste lumea politica, ambiguitatea principiilor cu care fiecare tara isi apara politica si punctele de vedere diferite care cunosteau un nelinistitor impas.

Priveam in acelasi timp prin prisma apocalipsului si intelegeam necesitatea unei interventii divine care sa stavileasca actiunile nefaste ale politicii financiare si sa desfiinteze autorititatea falsa a celui ce este mai inarmat, care sa absolve omenirea de confuzie si, care sa stavileasca cursa inarmarilor si sa zdrobeasca pe cei ce vor cu orice chip sa dicteze altora, de pe pozitii de forta razboinica si avutie financiara.

Era o vreme mohorata cu cerul acoperit cu nori grosi si negri. Batea vantul. La un moment dat am auzit patru batai in geam. Locuiam la etaj si nimeni nu putea ajunge. Am inteles ca e vorba de un fenomen ocult. Am auzit apoi cuvintele: "ridica-te si apropie-te!" M-am ridicat de pe fotoliul in care stateam si m-am apropiat la fereastra. Din nou am auzit cele patru batai in geamul care era inchis. In clipa aceea, cum stateam in picioare in fata ferestrei am vazut cum norii au inceput sa se departeze filtrand lumina cerului, dandu-se deoparte si de alta si ca printr-un miracol a aparut soarele iar vantul a incetat sa mai bata. In clipa aceea ochii mi-au ramas pironiti spre mare si am vazut cerul intreg deschis, toate treptele luminii desfasurate de-a dreapta si de-a stanga soarelui, iar in centru se contura dominand intreaga lume a luminilor. Eram intr-o incordare ajunsa la paroxism. In acel moment am auzit din nou cele patru lovituri in geam si dinspre centrul de lumina am auzit un glas: "Ai cuvantul! Vorbeste!"

Si-am inceput rar, cu rasuflarea intretaiata ca intr-un suprem efort chinuitor, sa expun situatia de pe pamant, confuzia, haosul, suferinta, rezultate ale faptului ca pamantul este condus de banditi si ticalosi care imbracati in fracuri si dotati cu limuzine traiesc pe spinarea maselor de truditori cinsititi si nevinovati care nu mai pot face nici-un pas spre eliberare! Am exprimat apoi convingerea ca nu se mai poate intreprinde nimic concret pe pamant deoarece suntem amenintati cu gratiile si pistolul. Am cerut de aceea putere; putere din puterea divina (il simteam alaturi de mine pe Ianos), am cerut ajutor concret, am cerut har si radiatii opalice care sa ne faca apti de a infrange puterile satanice care ocarmuiesc lumea. Si-n momentul acela am simtit potopindu-ma un flux de radiatii ca un curent electric patrunzandu-mi din cap si umeri pana in varful degetelor. Coplesit m-am prabusit pe fotoliu plangand de emotie, de bucurie. O imensa bucurie mi-a invadat sufletul si m-am gandit imediat sa merg la Iohann sa-i povestesc cele intamplate. Aveam certitudinea ca cele spuse au fost ascultate sa ca beneficiam de o armura a binecuvantarii. M-a surprins insa furtuna,

care se declansase din senin. Fusese liniste si o totala acalmie si brusc cerul s-a acoperit cu nori foarte aproape de pamant, iar furtuna iscata spontan aducea vartejuri de praf si frunze, copacii se leganau vijelios si-o ploaie se porni rapaind pe acoperisuri.

Am coborat in graba si scotand masina din garaj am pornit spre Iohann. Stergatoarele mergeau la viteza maxima si nu reuseam sa departez de pe parbriz zapada si grindina care cadea de parca se rupsese norii. Mergeam foarte incet din cauza lipsei de vizibilitate si pericol de a derapa. Brusc s-a oprit si grindina si zapada, doar vantul mai continua sa bata. Pe soseaua pe care mergeam am observat un barbat si o femeie care fusesera surprinsi de ploaie, de grindina si acum mergeau linstiti in aceiasi directie cu mine. Am oprit langa ei, cu gandul de a-i duce spre casa. Erau uzi leoarca. Am deschis portiera la masina si i-am invitat cu amabilitate. Barbatul s-a aplecat sa intre, dar cand m-a privit a deschis ochii mari si a renuntat sa mai intre, spunand ca va merge pe jos. Mi-am dat seama ca pesemne expresia fetei mele i-a speriat.

Am ajuns la Iohann si am incercat sa-i povestesc. M-a podidit plansul. I-am spus despre bataile in geam, dar m-a sfatuit sa merg neaparat la un doctor de nervi pentru ca nu sunt sanatos.

Am fost dezamagit oarecum, dar ce importanta mai avea acest Iohann din moment ce binecuvantarea ce o primisem valora ca cea mai pretioasa garantie ca vom primi putere sa biruim, ca Rugul Aprins va straluci mai intai in Germania, apoi incet, incet in toata lumea. M-am intors acasa. Eram beat de fericire. Aveam certitudinea ca in curand evenimentele se vor precipita de asa natura, incat toti vor recunoaste magnificul simbol al Rugului Aprins.

Priveam mereu icoana Rugului Aprins ce o adusesem din tara si intelegeam cele trei etape ale evolutiei spirituale: cunoasterea – iubirea, si-n cele din urma LUMINA care corespundeau clasicelor faze:

1. via purgativa;

2. via iluminativa si

3. via unitiva de care vorbisera cu secole in urma: Dionise Pseudoareopagitul, Fericitul Augustin si Iohann Tauler. Capatasem o stare deoseita de intelegere, eram mult mai lucid, mintea-mi era mult mai transparenta. Aveam o mult mai mare capacitate de a intelege, o mult mai mare putere de curpindere, toate le intelegeam mult mai usor si capacitatea de a visa se inzecise.

Vedeam cum hotelul si blocurile ce le proiectasem pentru Iohann aveau sa devina hoteluri pentru a primi pe cei ce se alatura miscarii noastre spirituale. Pe Veronica o vedeam alaturi de mine in toate si de aceea ii si scrisesem sa vina in Germania. La fel si lui Ianos, vorbisem cu un farmacist in plante medicinale sa-i scrie ca din partea farmaciei si sa-l invite in Germania.

Increderea in care ramasesem dupa acea rugaciune era atat de mare, incat traiam certitudinea regenerarii spirituale a intregii lumi. Radiatiile acelea, acel curent care ma patrunsese imi dadea atata putere si intelegere, incat nu mai avea somn. Nu dormeam zile intregi sau atipeam o ora sau doua si paralel proiectam cu mare spor. Nu mai puteam sa mananc carne. Mancam doar vegetale, salate si fructe. Cumparasem un aparat special, electric, de scos sucul din portocale si grapefruituri.

Aveam nevoie de o desenatoare si Iohann a dat la ziar un anut. Chiar a doua zi s-a prezentat o tanara cu numele de Iutta Holdenrieder care a si inceput sa vina la birou. Era insa foarte serioasa, priceputa la planseta si cum eram eu fara de nimeni pe acolo, prietenia ei imi umplea un gol. Dar volumul de desenat era foarte mare, astfel incat am hotarat sa mai angajez un desenator. Iutta ne-a spus ca are ea o prietena mai priceputa ca ea si ca o va aduce. Intr-adevar a adus-o chiar a doua zi pe Brigit Preel.

Ii spuneam toate visurile mele, toate convingerile mele. Citeam si intelegeam multe din proorocii Vechiului Testament si din Apocalipsa si-i relatam toate, inclusiv povestea Rugului Aprins, despre intentiile mele de a obtine de la Iohhann procentul de 5% din valoarea celor proiectate si ea ma incuraja spunandu-mi sa lupt pentru ca e dreptul meu.

Iohann insa nici nu voia sa auda de cei 5% punandu-mi in fata faptul ca eu de la inceput, acceptasem oferta lui de plata cu 3.000 de marci pe luna. Imi dadeam seama ca tocmai “prietenul” meu Iohhann ma frustra de ceea ce pe drept mi se cuvenea. Totusi speram ca idealurile mele, ca visul meu il va convinge si va ceda. Ma inselam insa, pentru ca Iohann era tipul omului ahtiat dupa bani, tipul de capitalist care se gandea numai la profitul lui.

Intr-o seara – era 24 februarie 1973 – Iohann ramasese sa vada daca reusesc ca pe acelasi teren sa scot o suprafata construita mai mare. Catre ora 20,00 reusesc sa scot niste zeci de metri patrati in plus, care insemnau o si mai mare valoare ce putea fi scoasa. Cand s-a convins de viabilitatea solutiei s-a repezit la masina de calculat si a facut socotelile ce beneficiu realiza in plus. Suma se ridica la peste 650.000 marci vest-germane. Am asteptat sa vad daca pentru acest efort suplimentar al meu se gandeste si la mine si imi rasplateste sarguinta cu un procent oarecare din cat avea el sa castige. Nimic. Nu mi-a spus nici “multumesc”, era fericit de sporirea veniturilor lui, radia de fericire, s-a imbracat rapid si a plecat lasandu-ma singur in birou.

Din acel moment am intrat intr-o stare ciudata.

Aveam impresia ca sunt condus de o forta din afara persoanei mele. Eram totusi eu. Rationam si in acelasi timp visam. Am trait atunci certitudinea lucrarii divine de transfigurare a pamantului, de regenerare a spiritualitatii de conlucrare cu cerul. Mi-aduc cu greu aminte caci totul a fost precum un vis. M-am vazut intr-o sala mare, sau intr-un loc unde eram audiat de un public números, iar radio-televiziunea transmitea in toata lumea “procesul” pe care il conduceam tuturor factorilor care dusese lumea la haos si neintelegere, procesul tuturor factorilor care in fuga dupa profit nu stiau decat sa-si insuseasca beneficii care apartineau nu lor, ci celor ce murisera. La un moment dat a luat cuvantul o femeie care ca un adevarat procuror a acuzat pe cei ce au patronat nedreptatea si minciuna. Mi-aduc aminte doar ca la un moment dat cand acea femeie-zeita a ridicat tonul acuzand cu furie pe cei ce cu bani necinstiti cumparau constiintele oamenilor in goana dupa profit, mi s-a transmis furia si cazandu-mi ochii pe masina de calculat la care isi calculase Iohhann profitul ceva mai devreme, am luat-o in brate am ieseit in strada si ridicand-o in sus am trantit-o in mijlocul strazii. Au urmat niste discutii cu voce tare cu cativa cetateni care iesisera la ferestre si cu alte persoane care intrau in blocul de vis-a-vis. Imi cereau sa iau masina de calculat din mijlocul strazii ca sa nu dea peste ea vreo masina. M-am opus si i-am repezit. Nu mai stiu bine ce s-a-ntamplat, doar ca dupa catva timp au aparut doua mercedesuri ale politiei, m-au inconjurat, unul dintre ei mi-a tras doi pumni fara ca eu sa lovesc, am inceput sa-i fac brute si banditi; la un moment dat, mi-a aparut in fata un politist cu chipul bun si l-am rugat sa intervina sa nu mai fiu bruscat si sa-mi scoata catusele de la maini. Politistul a intervenit potolindu-i pe ceilalti, aratandu-le ca nu sunt vinovat si ca ma supun arestarii. Mi-era o sete cumplita. Ceream apa, le spuneam ca mi-e sete, dar nimeni nu-mi dadea sa beau. M-au bagat intr-un mercedes si-au pornit cu mine nu stiu unde. Vorbeam tot timpul le-am spus ca sunt cetatean roman si ca am cerut azil politic, dar ca-mi voi retrage cererea fiindca ei sunt brute lipsite de omenie, ca m-am inselat crezand in ei ca sunt un popor superior si ca ma voi intoarce in tara mea care e plina de soare, nu cetoasa si intunecata ca Germania. Le spuneam mereu ca mi-era sete. Tin minte ca nu stiu de ce aveam impresia ca toate scenele acestea erau urmarite de Cei de Sus. Nu stiu de ce nu am vrut sa deschid ochii. Din clipa in care am fost bagat in masina am inchis ochii. La un moment dat masina s-a oprit, m-au scos, parca m-au bagat intr-un cuptor cu foc...parca au incercat sa ma omoare dar nu au reusit...parca mi-au facut ceva injectii...si...

M-am trezit dupa un timp - nu stiu cat – intr-o camera linistita, luminoasa, intr-un pat cu asternuturi curate, in fata mea parca era Brigit culcata si ea in aceeasi stare cu mine...iar n-am mai stiut de mine...si dupa un timp m-am trezit parca din nou si mi-am dat seama ca sunt intr-o camera cu multe paturi si vocea blanda a unui infirmier.

Ajunsesem intr-o clinica psihiatrica. Eram ca un beat, ametit...o centura parca imi strangea capul si nu ma puteam concentra, nu puteam gandi, nu-mi puteam aduce aminte ce se intamplase cu mine. A doua zi au venit la mine Iohann cu sotia si cele doua fete ale lui, a mai venit si Hr Schmidt de la birou care se ocupa cu verificarea actelor si mi-a adus niste banane si portocale...parca a mai fost cineva dar nu mai stiu cine...

Incet, incet catre a treia zi mi-am revenit si am inceput sa leg prietenii cu cei din jur. In cele din urma mi-am revenit bine de tot, i-am cerut lui Iohann sa-mi retraga cererea de azil politic, spunandu-i ca m-am hotarat sa ma reintorc in

tara, fara alte explicatii. Am sta 10 zile in clinica aceea si pe 5 martie 1973 am iesit din spital, iar pe 6 martie m-am prezentat la birou si-am reinceput lucrul.

Vedeam spulberate visurile mele de-a realiza in Germania o miscare spirituala romaneasca. Imi dadeam seama ca in Germania oamenii sunt mult mai prinsi in fuga dupa bani decat in tara mea, ca aceasta fuga dupa confort si bunastare, aceasta competitie desantata a alterat mult mai mult spiritele decat in tara mea. Am renuntat sa mai cer dreptul meu de 5% din valoarea proiectelor de executie, care se ridica la circa 300.000 de marci vest-germane. M-am hotarat sa-i cer doar 7000 de marci costul a 10 ventilatoare pentru aerisirea catorva biserici din Bucuresti si 5000 de marci pentru Veronica sa aiba de cheltuiala cand va veni si ea in Germania Federala. Cand i-am spus de aceste 12.000 de marci care erau de fapt un fleac fata de dreptul meu, i-a sarit tandara si a rupt hartia in patru bucati iar cand i-am spus a doua oara m-a dat afara din biroul lui.

Astfel am plecat din Germania fara nici un rezultat pozitiv. Singurul lucru ce am reusit – minor fata de visurile mele – a fost ca mi-am cumparat o splendida instalatie de muzica stereofonica de inalta fidelitate. Am cumparat si eu aparatele cele mai bune, cele mai scumpe. Mi-am mai luat niste costume dar le-am facut cadou pe toate acolo si aici cand m-am intors.

MANASTIREA PASAREA

Am venit in tara epuizat de munca de proiectare din Germania, epuizat si deceptionat de spulberarea atator visuri. Am plecat de acolo nemaiputand sa iau icoana “Rugului Aprins”, filocaliile, patericul, multe alte carti si discuri pe care mi le trimisese Veronica cu posta, stiind ca voi ramane acolo. M-am intors in Bucuresti ravasit sufleteste, deceptionat de Iohann. Veronica m-a primit cu dragostea-i specifica. Nu ma mai impresiona nimic.

Plecarea mea la manastirea Pasarea era pe deplin justificata, deoarece peste doua saptamani trebuiau sa fie terminate lucrarile la o data care insemna o aniversare a Patriarhului.

Mi-aduc aminte cum m-am instalat in casa maicilor Xenia, Serafia si Tomaida pe care le cunosteam din familie din copilarie. M-au primit cu prietenie si dragoste. Trebuie sa precizez ca eram inca in starea aceea de luciditate si extraordinara transparenta mintala, cu care ramasesem din februarie de la rugaciunea aceea misterioasa. Vedeam lucrurile cu o limpezime desavarsita, gandeam rapid si intelegeam din toate cele ce erau in jurul meu, putand sa fac tot felul de referiri din scrierile sfintilor parinti si le adaptam la conditiile prezente.

Dupa ce m-am instalat la maici, tata a plecat cu masina, iar eu m-am dus sa salut pe Maica Stareta si sa caut pe seful de santier. Pe stareta nu am gasit-o si nici seful de santier; nu era la serviciul tehnic. De pe latura de apus a manastirii am luat-o spre biserica unde lucrul era in toi si seful de santier trebuia si el sa fie pe acolo. Mergand eu catre biserica, pe aleea care inconjura biserica, la un moment dat m-am oprit. Se petrecea ceva cu mine. Am simtit in clipa aceea ca spiritul meu iese din mine si in corpul meu patrunde spiritul lui Hristos. Am auzit coruri cantand parca “Hristos a inviat” si Hristos era in adevar viu in corpul meu si din nu stiu ce motiv clopotele au inceput sa bata toate a sarbatoare. Eu eram mort, parca trupul meu murise, ucis de netrebnici si acum o caruta care cara moluzul rezultat de la biserica imi ducea spre groapa propriul meu trup pamantesc. M-am apropiat de caruta – Hristos fiind in mine – si am inceput sa urmez caruta ca pe un sicriu care ducea la groapa ramasitele pamantesti ale celui ce fusese Sfantul Gheorghe. Caruta era manata de un om in etate care avea un bici in mana si lovea calul. Nu am putut suporta biciul si am convins pe omul care mana caruta sa renunte sa mai bata calul, fata de care simteam o mila nesfarsita. Astfel a fost condusa caruta pana in spatele manastirii unde se arunca moluzul si in care Hristos a vazut parca cimitirul tututror martirilor care de-a lungul istoriei fusesera ucisi si murisera pentru dreptate si adevar.

Apoi a iesit Hristos din mine si am revenit eu. M-am intors in casa maicilor cu o extraordinara bucurie, dar nu am spus nimanui nimic din cele intamplate. Eram beat de fericire, de bucurie si voia buna a umplut toata casa. Ma bucuram ca un copil de toate din jurul meu si nu mica mi-a fost bucuria cand in casa am cunoscut un tanar liceean pe nume Dan Olteanu (ceva ruda apropiata de-a maicii Tomaida), cu care repede m-am imprietenit. El a fost martorul a tot ce s-a intamplat dupa aceea, caci, seara Hristos a reintrat in mine si eu i-am spus lui toate prin cate am trecut. A urmat o noapte fantastica de care nici nu-mi pot prea bine aduce aminte si nici nu pot povesti. S-au succedat in orice caz cateva

intrari si iesiri a lui Hristos mine. Maicile erau in alerta; aveau impresia ca sunt bolnav; in orice caz privit de alti ochi care nu stiu ce se petrece cu mine aveam o conduita anormala. Am dormit foarte putin in noaptea aceea si-a doua zi pe la amiaza m-am trezit ca intra in camera infirmiera manastirii cu o seringa si doi militieni. Afara ma astepta o ambulanta, o masina alba de “salvare”. M-am opus injectiei, apoi am cedat si la sfatul lui Dan am acceptat sa urc in masina “salvarii”, flancat de doi militieni. Eram perfect constient. M-am dus la spitalul central nr.9 din Bucuresti si am fost internat la pavilionul IV de agitati, la doctorul Romila care-mi era un fel de ruda prin alianta. Acolo am indurat cazarea mizerabila a primelor zile cand am dormit pe jos neavand pat, plus tratamentul barbar cu niste injectii care ma tampeau. Veronica intre timp m-a intrebat daca sunt de acord sa divortam si eu am fost de acord. Apoi pe masura ce treceau zilele imi dadeam seama ca facusem o mare greseala, dar ea inaintase divortul.

Am stat internat sapte saptamani, timp in care a trebuit sa ma stapanesc sa nu mai vorbesc nimic din visele si obsesiile mele, despre necazurile mele din Germania. O data cu spitalizarea s-a instaurat in mine o deziluzie, o deznadejde totala. Visul cu Noul Ierusalim, cu lupta pentru cladirea lui se spulberase. In plus aveam de luptat cu Veronica sa o fac sa-si retraga divortul, pentru ca doar pe ea ma mai puteam bizui, doar ea imi mai putea ramane in neagra deznadejde in care cazusem. Cu greu am reusit s-o fac sa renunte la divort, dandu-i toate asigurarile de corectitudine si fidelitate. Eram insa deprimat pentru toate visurile mele carora nu le mai vedeam posibila materializarea. Ajunsesem sa nu mai pot face nimic, nici sa proiectez, nici sa fac ceva pentru casa. Nu ma mai interesa nici televizorul, nici meciurile, nici prietenii. Dormeam. Plecam de la birou pe la ora 12,30-13,00, nici nu stateam la tot programul de lucru si veneam acasa si ma culcam. Un an intreg, tot anul 1973 si primavara lui 1974 am dormit neinteresandu-ma absolut nimic, nemaigasind sens si rost niciunui studiu, niciunei preocupari. In aprilie 1974 m-am internat din nou in spitalul nr.9. Tratamentul, socurile electrice m-au mai trezit parca. Am reluat lucrul la biroul serviciului tehnic al arhiepiscopiei fara vreun interes deosebit. Ramasesem tot apatic, intr-un intuneric total. Nici nu pot descrie in cuvinte acea totala deceptie, acel intuneric, acea bezna de dezinteres in care ma aflam.

STRADA FRUMOASA

M-a trezit din apatie concedierea mea din serviciul tehnic al arhiepiscopiei. Mi-am gasit cu greu un post de arhitect la Institutul de Proiectari pentru Constructii de Masini (I.P.C.M.) pe Calea Victoriei, foarte aproape de casa.

Mediul nou, colegii noi, sarcinile noi de proiectare au avut darul sa ma mai trezeasca, sa ma mai scoata din amorteala. Inca din primele luni de nou angajat am si elaborat cu succes un studiu tehnico-economic pentru intreprinderea de vagoane din Drobeta Turnu-Severin si imediat, am intrat intr-un nou proiect, tot in faza de studiu tehnico-economic pentru sistematizarea si dezvoltarea intreprinderii de masini agricole “7 Noiembrie” din Craiova. A fost un proiect la care am lucrat cu pasiune si am pus mult suflet, dar la care m-am izbit de lipsa de intelegere a unui inginer din C.T.E. Care jignindu-ma intr-un mod brutal, m-a pus sa scot din memoriul tehnic al proiectului, tot ceea cea scrisesem despre arhitectura. Respectivul inginer din C.T.E. nefiind arhitect, avea pesemne impresia ca referirile mele la arhitectura ii prejudiciaza rolul sau de raspunzator de plan general in C.T.E. Drept vorbind pentru planul de sistematizare era firesc sa raspunda tot un arhitect si nu un inginer de alta specialitate. Aceasta ciocnire brutala, neasteptata dupa un efort de zile in sir si nopti nedormite m-a adus intr-o stare de agitatie, fapt care a determinat reinternarea mea la spitalul nr. 9 timp de 6 saptamani.

Dupa aceasta internare am revenit la birou si am reinceput sa lucrez, mai intai mai greu, apoi din ce in ce mai bine pana in primavara anului 1976.

In luna martie 1976 am avut in timpul noptii o stare de luciditate si de vizionarism asa cum avusesem in perioada din Germania si la manastirea Pasarea. Aceasta scurta traire a acelei stari exceptionale m-a determinat sa cred ca ceea ce se petrecuse cu mine in Germania si la mai ales la manastirea Pasarea era intr-adevar ceva ce avea cauze dincolo de intelegerea mea, ca acele stari fusesera dirijate intr-un anumit scop care eu nu-l puteam descifra.

Pe ziua de 15 martie 1976 in timp ce discutam cu un tanar absolvent de teologie, am simtit cum imi revine starea aceea exceptionala de luciditate si vizionarism; aveam o minte clara, de o mare patrundere in tot felul de intelesuri ale celor ce le stiam si ma incurajau. Imi este foarte greu sa pot descrie starea aceea. Nu mai aveam somn si nu mai

puteam manca decat fructe si salate, plus ca simteam nevoia sa beau mult ceai de plante medicinale cu suc de lamaie. Vorbeam si toti ma priveau cu ochii mari. O uimisem pe Veronica cu o serie de interpretari din Vechiul si Noul Testament. Colegii pe de alta parte nu le venea sa creada ochilor ce e cu mine de le vorbeam tot felul de lucruri de ramaneau uimiti. Cautam insa sa fac tot posibilul sa par intr-o stare normala sa nu fiu considerat iarasi bolnav.

In ziua de 17 aprilie intr-o sambata am plecat de la birou la sfarsitul programului cu seful de birou discutand de una, de alta. M-am despartit de dansul la coltul strazii Frumoase si am luat-o spre casa, mergand pe partea dreapta a strazii pe trotuar. Cam pe la mijlocul strazii am simtit cum intra ceva sau cineva in mine, nu stiu sau cine...Un alt eu plin de lumina si putere, o alta persoana care parca m-a completat deoarece eram tot eu.

Am trait atunci o stare de desavarsita plenitudine. Nu mai aveam nevoie de nimic, nu-mi lipsea nimic. Nu ma mai interesa nici casa, nici masa, nici visuri, nici pasiuni. M-am simtit intreg, desavarsit, ca un zeu atotcunoscator. Disparusera si problemele si suferintele. Raul nu mai exista, nici nu se mai punea problema raului deoarece fusese desfiintat. Toate erau curate, desavarsite, disparuse parca si istoria plina de zbucium a acestui pamant, plecasera pe totdeauna secolele de suferinta si chin, pamantul era curat, desavarsit ca o opera de arta. Am simtit atunci ca pot comunica direct cu Dumnezeu si L-am intrebat: “Asa dar Doamne, Tu esti Creatorul acestora toate?!” si mi-a raspuns: “Eu sunt!” Traiam parca un pamant nou, un cer nou asa cum se spunea la apocalipsa, in care noi si curate erau toate.

VERIFICAREA

Am ajuns linistiti acasa si i-am spus Veronicai prin ce trecusem si ceea ce inca traiam. M-a inteles. Faptul ca Veronica m-a inteles a contat foarte mult, mai ales ca putea sa-l linisteasca pe tata care din cauza nesomnului meu era ingrijorat si voia sa ma interneze la spital. Pentru a-l linisti am aranjat un consult la spitalul nr.9 cu doctorul Tranulis ajutorul doctorului Romila. I-am spus doctorului Tranulis totul incepand cu luna februarie 1973 din Germania, cele ce se petrecusera acolo, apoi la Pasarea precum si cele din ultimele zile. Dintr-o justificata prudenta doctorul mi-a prescris o sumara medicamentatie de liniste si o injectie cu Moditen.

Cele petrecute pe strada Frumoasa erau clare, concludente, fara nici-un dubiu, fara nici o rezerva. Eram constient ca de undeva de sus se actionase asupra mea, facandu-ma sa traiesc parca sfarsitul tuturor inclestarilor apocaliptice. Dar ceea ce se petrecuse la Pasarea erau adevarate, sau fusese halucinatii? Aveam nevoie de o verificare, de un control, simteam nevoia sa intreb pe cineva si-atunci am apelat la Veronica. Veronica a fost de acord ca de fata cu Siu Karta sa chemam in ecran pe insusi Domnul Hristos.

Ne-am pregatit si in seara de 22 aprilie 1976 am chemat mai intai pe Siu Karta apoi in ecran pe Domnul Iisus Hristos. L-am intrebat un singur lucru: daca atunci la manastirea Pasarea intr-adevar El intrase in corpul meu material:

-”Eu am fost. Asa intru eu si locuiesc in cei ce sunt ai Mei. Intru si locuiesc o vreme in acei ce fac parte din oamenii Mei!”

- Asa dar este adevarat ca cocosul a cantat vestind apropierea diminetii? L-am intrebat eu.

- “Da! Se apropie zorile!” raspunse Hristos, apoi ne-a binecuvantat si s-a retras.

Am avut din nou o bucurie ce nu poate fi prinsa in cuvinte.Era in saptamana patimilor. Nu am fost la denii pentru ca Hristos era prea viu ca sa mai pot asista la inmormantarea lui prin slujbele de la biserica. M-am dus in schimb la slujba invierii la parintele Simion Tatu. Am cantat cu totii impreuna “Hristos a inviat” si la timpul potrivit cu glas lin am cantat axionul invierii:

“Lumineaza-te, lumineaza-te, Noule Ierusalime”
“Ca slava Domnului peste tine a rasarit,”
“Salta acum si te bucura Sioane”
“Iara tu Nascatoare de Dumnezeu,
“Veseleste-te intru invierea Celui nascut al Tau!”